

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE DODE HANDEN

N° 2314

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Dode Handsen

HOOFDSTUK I

DE VERSTOTENE IN DE NIEUWE WERELD

In een kleine kamer van een farm in de omgeving van de Canadese stad Ottawa, zaten drie mensen zwijgend om het haardvuur.

De man, die het dichtst bij het vuur zat, was ongeveer vijftig jaar, maar zij, die dit niet wisten, zouden hem minstens zestig hebben gegeven.

Men las op zijn krachtig gelaat een lange levensloop van zware arbeid in de buitenlucht en daarnevens vertoonden zijn trekken een bitterheid, die met ouderdom niets uitstaande had.

Een volle, zware baard, bijna geheel grijs reeds, omlijstte zijn krachtig gelaat, dat ondanks de harde arbeid de sporen van vroegere schoonheid nog steeds vertoonde, ofschoon het thans door weer en wind gebruind en ruw ge-

worden was.

Deze man hield een blad papier in de handen, waarop hij van tijd tot tijd een verstrooide blik wierp.

Aan de tafel, maar zo dicht bij het vuur, dat zijn gelaat door de vlammen helder verlicht werd, zat een jonge man van ongeveer vijfentwintig jaren, die men op de eerste oogopslag moest herkennen als een zoon van de oude man aan de haard.

Hij hield de blik bijna onafgebroken op zijn vader gevestigd, zonder het echter te wagen deze uit zijn overpeinzigen wakker te schudden.

De derde persoon in het vertrek was een bevallig jong meisje, dat hoogstens achttien jaren kon tellen. Dik, zwart haar viel haar in twee zware vlechten

tot ver over het middel.

Een grote hoed van grijs vilt lag op een stoel naast haar en haar korte rokken en hoge, grijze lederen rijlaarzen wezen er op, dat zij te paard was gekomen.

In haar rond, licht gebruind gezichtje schitterden twee buitengewoon grote grijze ogen.

Aan de ringvinger van de kleine, maar gespierde linkerhand, die zacht de rijzweep heen en weer zwaaide, blinkt een gladde gouden ring.

Lang duurde het stilzwijgen in het kleine vertrek, dat door niets werd verbroken dan door het knetteren der vlammeende houtblokken in de haard en het eentonig getik van een grote staande klok, het enige weeldemeubel in het eenvoudige vertrek.

Na een poos richtte de man aan het vuur het hoofd op en streek zich langzaam over de haren, terwijl hij nogmaals het papier doorlas, dat hij steeds in de hand had gehouden.

— Je weet zeker niet, waarom ik je hierheen heb laten komen, Jane? zo wendde hij zich tot het jonge meisje.

— Neen, vader.

— En jij, Dick, jij kunt je zeker evenmin voorstellen waarom ik je verloofde verzocht heb, nog zo laat op de avond een weg van twee mijlen in de sneeuw af te leggen?

— Het is zoals ge zegt, vader, antwoordde de jonge man. Het moet zeker iets ernstigs zijn, dat u bewogen heeft Jane hier te laten komen.

— Dat is het ook, en toch zou ik het hebben nagelaten als ik had kunnen voorzien, dat het weer zo plotseling zou omslaan en dat er een sneeuwstorm te wachten was. Maar zij is nu eenmaal hier. Zij kan vannacht bij de vrouw van de Schout logeren.

— O, maak u om mij niet bezorgd, vader, viel het jonge meisje hem in de rede. Ik zie er volstrekt niet tegen op om die twee mijlen weer terug te rijden.

— Maar je paard zal vermoeid zijn.

— O neen, Sultan ziet niet op tegen zo'n bagatel, riep het meisje lachend uit.

— Nu, wij zullen aanstonds wel zien,

hernam de oude man.

Wederom keek hij enige tijd peinzend in het vuur en toen hij weer begon te spreken, had zijn stem een buitengewoon schorre klank.

— Weet je met wie jij je twee jaren geleden verloofd hebt, Jane? wendde hij zich opnieuw tot het jonge meisje.

De jonge bezoeker keek de vrager verbaasd aan en zei toen lachend:

— Zou ik dat niet weten, vader? Wel, met uw zoon immers? Met Dick Wilson.

— Je zoudt zeker evenveel van hem houden als hij anders heette? ging de oude man voort, terwijl hij zijn zwarte ogen doordringend op de verloofde van zijn zoon richtte.

— Maar dat spreekt toch vanzelf, riep het jonge meisje uit, wier verbazing nog toenam bij dit zonderling verhoor, dat wil zeggen...

— Ik weet wat je zeggen wil, viel de farmer haar in de rede. Je bedoelt misschien: als hij zijn naam niet heeft veranderd voor een andere wegens een schandaal.

Het jonge meisje zweeg en boog het hoofd.

Maar toen richtte zij het snel weer op, stond op en liep vlug naar Dick Wilson toe, legde haar arm om zijn hals en zei ernstig:

— Het is lelijk wat ik daar zei, vader. Het zou mij niets kunnen schelen. Ik zal altijd van Dick blijven houden.

Een flauwe glimlach speelde om de dunne lippen van de man aan het vuur.

— Dat wist ik wel, zei hij, maar stel je gerust, van iets dergelijks is in het geheel geen sprake, en toch heet je aanstaande man anders dan jij, en hijzelf trouwens ook, tot dusverre hebben gedacht.

Dick had zich half van zijn stoel opgericht en keek zijn vader met grote ogen aan.

— Wat wilt gij zeggen, vader? vroeg hij, niet zonder vrees in zijn stem.

— Ik wil zeggen, jongen, antwoordde de farmer langzaam, dat jij niet Dick Wilson heet, maar Lord Killgrove, met de volledige titel: William, Earl of Killgrove, vierde Hertog van Primrose.

De jonge man richtte zich nu geheel overeind, nam zacht de tedere meisjes-arm van zijn schouder en deed enkele stappen naar zijn vader.

— Wat betekent dat, vader? vroeg hij op zachte toon.

Zonder te antwoorden reikte de farmer hem het papier toe, dat hij in de hand had gehouden.

De jonge man wierp er een vluchtige blik op en keek toen opnieuw zijn vader aan.

— Lees maar, zei de vader. Ik heb deze brief vanochtend gekregen, terwijl jij achter de koeien aanreed en toen was het stuk zes maanden onderweg geweest. Kijk maar naar de datum.

Opnieuw wierp de jonge man een blik op het papier in zijn hand en zei na enige ogenblikken:

— Ik heb niet veel verstand van dergelijke dingen, vader, maar het lijkt mij een copie van een overlijdensacte te zijn.

— Dat is het ook, jongen. Lees de naam eens van de man, die zes maanden geleden op zijn slot bij Edinburg gestorven is.

Dick las met luider stem:

— Op 3 mei 1935 overleed op zijn slot Primrose Hall bij Edinburg Edward Stephen, the Earl of Killgrove, Hertog van Primrose, Pair van Engeland, Ridder van de Kouseband, op tachtigjarige leeftijd...

De jonge man hield op en zei:

— Dan komen er nog een massa namen van graven en hertogen, vader. Moet ik die ook voorlezen?

— Laat dat maar, jongen, want Edward Stephen van Killgrove blijft voor ons de hoofdpersoon... hij was mijn vader.

Enige minuten achtereen heerste er een dodelijk stilzwijgen in het vertrek van de eenzame farm.

— Wat denk je er van, Jane? vroeg de farmer.

— Wat ik denk, vader? stotterde het jonge meisje. Ik denk, dat nu al mijn geluk vervlogen is en dat Dick nu wel met een hertogin of zo iemand zal moeten trouwen.

Plotseling barstte zij in een hevig

snikken uit en begroef het gelaat in de armen, die zij op de tafel voor zich uitstrekte.

Dadelijk was Dick naast haar.

Hij legde zijn ruwe werkhand op het glanzende haar en zei met trillende stem:

— Wat zij daar zegt is onzin, nietwaar vader?

— Ik laat het aan jou over, jongen, antwoordde de farmer, terwijl hij zijn zoon strak aankeek.

— Als dat het geval is, vader, dan zweer ik u, dat ik liever mijn hele leven droog brood zou willen eten en in dit blokhuis zou willen wonen, dan ooit afstand doen van Jane Webster.

Nu stond de oude farmer op zijn beurt op van de ruwe leunstoel, waarin hij gezeten had en liet zijn zware hand met een luide klap op de brede schouder van zijn zoon neerkomen.

— Ik wist wel, dat je dat zeggen zou, jongen.

— Dus u vindt het goed, vader?

— Ik had je voor altijd uit mijn ogen gejaagd, als je anders gedaan had, riep de oude farmer met een schittering in de ogen, die zijn ontroering verried.

Snel hief Jane het hoofd op.

Nog was haar gelaat nat van de tranen, maar haar grote ogen glansden nu van een geluk, dat zij niet onder woorden kon brengen.

Wankelend stond zij op en verborg haar door de zon verbrand gezichtje aan de brede borst van haar verloofde, die zo plotseling een adellijke titel gekregen had.

— Maar vertel me nu eens, vader, zei Dick, toen de eerste ontroering over dit plotselinge voorval was bedaard, hoe is het mogelijk dat ik dit alles nu pas vern neem?

— Heel eenvoudig, jongen, antwoordde de farmer kortaf, omdat ik het je niet heb medegedeeld.

— Maar waarom hebt gij dat dan niet gedaan, vader? drong de jonge man aan.

De oude farmer liet het hoofd op de borst zinken.

Zijn borst zwoegde, toen hij eindelijk

met moeite uitbracht:

— Omdat men in Engeland van mening was, dat ik verder onwaardig was de naam van Graaf van Killgrove te dragen.

— Vader, kreet de jonge man.

— Dat was het geheim, dat ik tot aan mijn dood had willen bewaren, aldus ging de farmer voort. Maar ik voel er de kracht niet meer toe. Ik wil daar-ginds in Engeland tonen, wie James Killgrove is.

— Maar vader, wilt u mij dan niet zeggen, wat er indertijd is voorgevallen, dat u gedwongen heeft het vaderlijk erfgoed te verlaten? vroeg Dick op smekende toon, terwijl hij zijn vader met trillende handen bij de arm greep. Ik moet het weten, vader, bedenk dat. Ik kan en ik wil niet trouwen, voor ik zeker weet, dat ik mijn vrouw wel geen rijkdom, maar een onbevleete naam mee ten huwelijk breng.

De oude farmer richtte zich in zijn gehele lengte op.

Zijn ogen schoten vlammen toen hij zei:

— Dat kun je, jongen. Ik bezweer je, dat je dat kunt. Ik ben beticht van een lage misdaad, maar bij het hoofd van je lieve moeder... ik ben er onschuldig aan.

Een snik ontwelde aan de borst van de jonge farmerszoon.

— God zij geloofd en geprezen, mompelde hij.

— Luister, vervolgde zijn vader, dan zal ik je in korte woorden vertellen wat er is voorgevallen. Nu mijn plan vaststaat om naar Engeland terug te keren en mijn recht op te vorderen, wil ik je de waarheid niet langer onthouden.

In het jaar 1910 woonde ik op het slot Primrose Hall bij Edinburg. Mijn vader en moeder leefden toen beiden nog, evenals mijn oudste broer. Volgens de Engelse wet moest hij natuurlijk de titel en het gehele prachtige landgoed erven, dat miljoenen waard was. Ik bezweer je, dat ik hem er geen ogenblik om benijd heb. Ik leidde een aangenaam leventje, wat ik kon doen door de ruime toelage, die mijn vader mij verstrekke.

In de winter van dat jaar bevond mijn broeder zich eens te paard op jacht. Toen hij nog niet was teruggekeerd nadat de duisternis reeds lang was gevallen, begonnen mijn ouders zich ongerust te maken. Het werd nacht en nog was mijn broeder niet terug. De ongerustheid van mijn vader was tot dodelijke angst gestegen. Hij riep alle pachters en dagloners van het goed bijeen, alle bedienden, kortom alles wat leven had op zijn bezitting en beval hun met fakkels het gehele park en verdere omgeving af te zoeken.

Na een uur zoekens vond men de prachtige goudvos van mijn broeder met gebroken been aan de kant van een weg liggen. Twintig meter verder lag het lijk van mijn broeder, half onder de sneeuw begraven. Hij had de nek gebroken. Ik waag het niet de hartverscheurende smart van mijn ouders te beschrijven. Het was vreselijk. Een half jaar verliep en men had zich al gewend aan het denkbeeld, mij als de aanstaande erfgenaam van titel en bezittingen te beschouwen. Mijn vader drong er op aan dat ik in het huwelijk zou treden met een der dochters uit de adellijke families, die in de omgeving van ons slot woonden. Maar ik had mijn hart al verloren aan een eenvoudige burgersmeisje en verklaarde hem kort en bondig, dat ik met haar en niemand anders zou trouwen.

Dit was de eerste ernstige twist met mijn vader. Ik zie nog zijn gelaat, wit van woede, vóór mij. Maar mijn verzet hielp mij niets, men wist door een slinkse streek het meisje uit het graafschap te verwijderen en ik heb haar nooit teruggezien. Natuurlijk werd hierdoor de vervreemding tussen mij en mijn vader steeds groter, ofschoon mijn lieve moeder alles in het werk stelde om ons weer tot elkaar te brengen.

Toen gebeurde er iets vreselijks. Op een goede dag werd een groot bedrag vermist bij de afrekening met onze pachters. Ik was degene die bijna de gehele administratie voerde. Achter mijn rug om werden mijn kamers doorzocht en men vond in mijn schrijftafel enige

geldswaardige stukken, die de vorige dag door een onzer pachters in betaling waren gegeven en die niet in mijn boeken voorkwamen. Hoe die stukken daar gekomen zijn, weet ik tot op de huidige dag nog niet.

Je gelooft mij toch wel, Dick? zo viel de oude farmer zichzelf in de rede, terwijl hij zijn zoon in de borst greep en hem zacht heen en weer schudde.

— Ik geloof u, vader, hernam de jonge man eenvoudig, terwijl hij zijn hand op de schouder van de farmer liet rusten, en hem trouwhartig in de ogen keek.

Een zucht van verlichting ontsnapte aan de borst van de farmer.

— Goddank, zei hij. Dat is mij voldoende. Ik zou het niet overleefd hebben, als mijn eigen jongen niet dadelijk van mijn onschuld overtuigd was geweest, al kan ik er onmogelijk de bewijzen voor bijbrengen.

— Maar verder, vader, verder, drong Dick ongeduldig aan.

— Och, de rest is gauw verteld. Mijn vader, die toch al tegen mij was ingenomen, veel meer dan ik ooit gedacht heb of mij kon verklaren, trad zeer streng tegen mij op. Hij achtte de bewijzen afdoende en zijn vaderlijke (want ik ben er van overtuigd, dat de oude man in de grond van zijn hart steeds van mij gehouden heeft, al ware het maar omdat ik de enige erfgenaam in rechte lijn was), delfde het onderspit tegen zijn kille woede.

— En gij, vader, wat deedt gij? vroeg de jonge man ademloos.

— Ik heb zelfs niet getracht mij te verdedigen, jongen. Ik heb mijn boeltje gepakt, heb afscheid genomen van mijn moeder, die van smart meende te zwijken, en ben naar Amerika uitgeweken, als een verstotene, met een paar pond op zak, en niet meer bagage dan ik in een handtas kon meenemen. Maar ik was sterk en gezond. Ik vestigde mij hier dicht bij Ottawa, waar toen nog slechts weinig planters zich hadden gevestigd, en waar voortdurend strijd moest worden gevoerd tegen de toen nog brutaal optredende Indianen, hier ook leerde ik je moeder kennen en lief-

hebben.

Twee jaren harde strijd kostte het mij voor ik haar tot vrouw durfde vragen. Met eigen hand heb ik dit blokhuis gebouwd, waar wij nu bijeen zitten, en hier heb ik haar, trots als een koning en boven alle beschrijving gelukkig, als mijn vrouw binnengeleid.

Vijftien jaar lang heb ik hier gewerkt en gezwoegd, terwijl je moeder mij het leven tot een paradijs maakte. Toen stierf ze. En nog zegen ik iedere dag haar nagedachtenis. Zij heeft mij gesterkt en mij de strijd om het bestaan licht gemaakt, alsof ik in rijkdom en nietsdoen kon zwelgen.

De vochtige ogen van de farmer dwaalden af naar een plek boven een ruw-getimmerde schrijftafel, waar een bijna verbleeke foto van een knappe, jonge vrouw met zachte, gelaatstrekken hing.

Bijna onhoorbaar mompelde hij:

— God lone je voor wat je voor mij geweest bent, Elise.

Toen vermande hij zich en richtte zich weer tot zijn zoon met de woorden:

— Nu weet je alles, Dick. Wij leefden hier arm, maar zo gelukkig, dat ik betwijfel of ik ooit iets gerept zou hebben van hetgeen in Engeland voorgevallen is, als de dood van mijn vader mij niet tot andere gedachten had gebracht. Want ik heb bedacht, dat, wat ik voor mijzelf wil afstaan, ik niet mag onthouden aan mijn enige zoon. Dit leven in een halve woestenij moge draaglijk zijn voor een man, die zo bitter onrechtvaardig behandeld is als ik, voor iemand van jouw afkomst en jouw hoedanigheden is het niet geschikt.

Kort en goed, wij vertrekken de volgende week naar Engeland, om ons in het bezit van ons eigendom, onze titel en onze landgoederen te stellen. En zeg me nu hoe jij daarover denkt.

Dick dacht even na, keek toen zijn vader strak in de ogen en zei:

— Vader, God weet dat ik hier gelukkig en tevreden ben geweest. Maar ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat op het landgoed dat ons van rechtswege toekomt, misschien vreemden de baas spelen of dat het veronachtzaamd en

verwaarloosd wordt. Is het geslacht der Primroses oud?

— Heel oud, mijn jongen. De eerste Earl of Killgrove ontving die titel uit de handen van Eduard I en nam in het jaar 1280 het eiland Primrose in bezit. Ons geslacht kan dan ook minstens tot die tijd worden nagegaan.

— Welnu, vader, dan acht ik het een vergriep aan de edelste tradities van de Engelse adel, om hier in een achterhoek van Canada als kluizenaars te blijven leven. En ik geloof, dat het onze plicht is zorg te dragen, dat de landgoederen blijven voortbestaan en nog worden uitgebreid.

— Ik dacht het wel, dat je dat zoudt zeggen, jongen. En wat denkt onze Jane ervan?

— Maar zouden wij Jane wel dadelijk meenemen, vader? vroeg Dick.

Het jonge meisje wierp beurtelings een angstige blik op de beide mannen en riep uit: /

— Je zult mij toch niet alleen hier achterlaten, Dick.

— Alleen? zei de farmer. Je hebt je tante toch?

— Mijn tante, riep Jane prullend uit. En moet mijn tante mij Dick soms vergoeden? Dat meent ge toch zeker niet, vader?

— Nu, ik zal niet zeggen, dat het een volwaardige remplaçant is, hernam de farmer glimlachend, en als er niets anders je belet om met ons mee te gaan... En als Dick er ook niets op tegen heeft?

— Maar vader, viel deze hem snel in de rede, ik heb u immers al gezegd, dat ik zelf niets liever verlang.

— Dan is alles in orde, riep de farmer uit. Tenminste als je tante je kan missen, Jane.

— Natuurlijk kan zij dat, vader, zei het jonge meisje haastig. Zij heeft immers geld genoeg en kan zich best betaalde hulp veroorloven.

— Wat zeg je daar? riep Dick verbaasd uit. Je tante Stefenson vermogend? Daar heb je me nooit iets van verteld.

— O, dat is heel eenvoudig. Ik wist

hoe trots je was, jongen en als ik gezegd had dat tante zoveel geld had, dan had je me nooit genomen.

Dit kwam er zó naef uit, dat Dick hartelijk begon te lachen en zelfs het verweerd gelaat van de oude farmer zich tot een vrolijke glimlach plooidde.

— Maar nu je zelf van adel bent geworden, zo vervolgde Jane, en zo heel erg rijk bent, nu behoef ik er geen geheim meer van te maken, dat tante Marion zeker wel acht duizend dollar bezit.

De farmer stiet zijn zoon snel in de zijde en merkte toen goedig op:

— Dat is werkelijk een fabelachtig bedrag, lieve meid. Dan mag je je tante wel in ere houden, want je bent immers enige erfgename?

— De enige, vader, zei Jane met een gezichtje dat van blijde trots glom.

De farmer overdacht met een flauwe glimlach om de lippen, dat zijn zoon na aftrek van de successierechten een vermogen van enige miljoenen ponden sterling zou erven, maar hij wachtte zich wel de blijdschap van het jonge meisje te bederven door daar op dit ogenblik over te spreken.

— En we vertrekken reeds over een paar dagen, vader? vroeg Dick.

— Ja jongen, de tijd om alles hier te regelen, en dan vertrekken we. Ik moet je zeggen, dat het me wel moeite zal kosten om hier weg te gaan, want men raakt gehecht aan de woning en de grond die men met eigen handen verbouwd heeft. Maar ik wil niet, dat men in Engeland zal kunnen zeggen, dat een Lord Killgrove niet naar zijn bezittingen heeft omgekeken en ze in handen van vreemden laat. Jij bent jong, jij zult het niet zo voelen.

— O, toch wel, vader. Ik heb hier immers de heerlijkste tijd van mijn leven doorgebracht.

— Dat begrijp ik, zei de oude man glimlachend, omdat je Jane hebt leren kennen. En laat ons nu maar naar bed gaan, er wachten ons nog een paar vermoeiende dagen, voor we goed en wel aan boord van het schip zijn.

HOOFDSTUK II

HET DINER IN HOTEL CECIL

Twee weken nadat het zojuist beschreven gesprek had plaats gehad stapten James, Earl of Killgrove, zijn zoon Dick en Jane te Southampton aan wal.

Het drietal nam dadelijk na aankomst de trein naar Londen en pas in de Engelse hoofdstad besloten zij een paar dagen rust te nemen.

Zij stapten in het Cecil Hotel.

Het was zes uur in de avond, toen zij hun kamers weer verlieten, na zich te hebben verfrist en hun reiskleren tegen een avondtoilet te hebben verwisseld.

Daar het etensuur had geslagen, begaf het drietal zich naar de grote prachtig ingerichte eetzaal van het wereldberoemde hotel, en nam plaats aan een der nog onbezette tafeltjes.

Twee kelners kwamen geruisloos toegesnel en noteerden op hun blocnotes de bestelling.

— Wij moesten maar eens een glas wijn ledigen, vader, op de goede afloop van onze reis. Dunkt u dat ook niet? vroeg Dick.

— Ga je gang, jongen, zei de vader instemmend.

— Het loopt tot dusverre alles van een leien dakje, is het niet, vader? vroeg Jane op vrolijke toon.

— Als het zo maar doorgaat, kindlief, zei Lord Killgrove.

— En waarom zou het niet zo doorgaan, vader? vroeg het meisje verbaasd. U hebt toch uw papieren en u kunt toch bewijzen, dat u en niemand anders de erfgenaam van het landgoed van Primrose Hall is?

— En als ik die papieren nu eens niet had, Jane? vroeg de graaf op ernstige toon.

Nu was het de beurt van Dick om verbaasd op te kijken.

— Wat zegt u daar, vader? riep hij uit. Bezit gij dan geen papieren, die onomstotelijk vaststellen, dat gij de recht-

hebbende erfgenaam van grootvader Edward zijt?

— Zo is het, Dick. Die papieren bezit ik niet. Ik ben indertijd vertrokken met een paspoort van de gezant en dat was alles wat ik in Amerika meebracht, behalve mijn twee vuisten en de wil om er te komen.

— Maar dan vrees ik, dat ons nog grote moeilijkheden te wachten staan, riep de jonge man uit.

— O neen, dat geloof ik toch niet, hernam Lord Killgrove. Als ik zeg, dat ik geen papieren bezat, dan bedoelde ik daar natuurlijk mee de overdrachtsdocumenten, de brieven van adeldom, mijn geboortebewijs enzovoorts. Maar ik bezat de pas, waarvan ik zoëven sprak, die op mijn eigen naam was gesteld. Ik bezat en ik bezit nog een zegelring van ons geslacht, zie, deze hier aan mijn vinger, en voorts een aantal brieven van mijn lieve moeder en van een of twee andere bloedverwanten, waarvan de inhoud duidelijk aantoonde wie en wat ik ben.

— Maar als de wet die bewijzen niet voldoende acht, vader? vroeg Dick.

— Dan zou ik zeggen, dat de Engelse wet niet deugt, jongen, riep de graaf op heftige toon uit. Daarop vervolgde hij wat zachter: Maar ik twijfel geen ogenblik, of ze zal mij in het gelijk stellen.

— Hebt gij er enig idee van, wie het landgoed op dit ogenblik beheert?

— Niet het flauwste antwoordde de graaf.

— Maar hebt u me nooit eens iets verteld van uw neef Patrick Hawk tijdens onze overtocht? Hij was immers de enige zoon van grootvaders broeder, Sir Francis Fitchholm, baronet? Is het niet mogelijk, dat hij het beheer van het goed op zich genomen heeft?

— Je brengt me daar op een denkbeeld, zei graaf Killgrove. Het is inder-

daad heel goed mogelijk, dat Patrick Hawk de teugels tot aan mijn terugkeer in handen heeft genomen.

— Maar vindt u het dan niet zonderling, dat uw neef u in het geheel niet heeft geschreven na de dood van grootvader?

— Waarom zou dat zonderling zijn? Als de Amerikaanse posterijen reeds zes maanden nodig hebben gehad om mijn verblijf uit te vinden, waarbij ongetwijfeld de Engelse gezant te Washington en alle mogelijke regeringsinstanties om niet te spreken van de politie, zijn te pas gekomen, hoe wil je dan, dat die jonge man mijn verblijf wist? Neen, daar vind ik in het geheel niets wonderlijks aan.

— Maar zou Patrick Hawk in het geheel geen rekening houden met uw terugkeer? vroeg Dick, wiens gelaat langzamerhand een peinzende uitdrukking had genomen.

— Dat kan ik je niet zeggen, jongen, en het kan me ook niet schelen, of hij het goed beheert of niet; hij zal het moeten verlaten, zodra wij ons in het bezit van ons rechtmatig eigendom hebben gesteld.

— Wat is die neef eigenlijk voor iemand, vader? vroeg Dick, terwijl hij in gedachten met het zoutvaatje speelde.

— Ik heb als jongen niet veel omgang met hem gehad, luidde het antwoord. Ik geloof niet, dat ik hem goed kon uitstaan. Hij was verbazend trots, hij hield ervan dieren te sarren en je weet, dat ik daaraan gruwelijk het land heb gehad, en wel eens woorden heb gehad met onze eigen pachters, als zij de paarden ranselden.

Op dat ogenblik legde Jane haar hand op de arm van de oude graaf en zei op zachte toon:

— U moest liever niet zo hard praten, vader, want ik krijg het gevoel, alsof die twee heren daar aan het tafeltje naast ons, met aandacht luisteren naar wat u en Dick zeggen.

— Hoor eens kindje, daar kan ik niets aan doen, zei Killgrove ietwat geïrriteerd. Als men, zoals ik, een mensen-

leeftijd lang in de open lucht de knechts heeft moeten toeschreeuwen en een kudde van een paar duizend koeien soms dagen lang in het rechte spoor heeft moeten houden, steeds in het zadel zittend, dan krijgt men een paar stevige longen en dan wordt je stem er niet zachter op. Trouwens, we verklappen geen staatsgeheimen en wat ik zeg, mag iedereen horen.

Terwijl zijn vader dit zei, had Dick langzaam het hoofd omgewend en zag nu aan het tafeltje naast het hunne een paar heren in avondtoilet zitten, die reeds aan hun diner begonnen waren.

Dick kon niets bijzonders aan deze twee blijkbaar zeer welgestelde heren opmerken en zei geruststellend tot zijn verloofde:

— Ik geloof, dat je je vergist, Jane-lief. Die twee heren zijn te zeer met de cullinaire genoogens van een fijn diner bezig, om enige aandacht te schenken aan wat er hier gezegd wordt. En trouwens, vader heeft gelijk, ieder mag horen, wat wij voornemens zijn.

De kelner bracht op dit ogenblik het bestelde en het drietal begon met smaak te eten.

Voortdurend over hun plannen sprekend, genoten zij van de kostelijk toe-bereide schotels, die de kelniers hun brachten.

Omstreeks acht uur stonden zij van hun tafel op en begaven zich naar hun kamer, ten einde enige rust te nemen.

De grote eetzaal was nu bijna geheel verlaten, maar aan het tafeltje naast dat, waar ons drietal gezeten had, waren de twee heren in avondtoilet nog aan hun dessert bezig, bestaande uit een prachtige meloen en een dikke tros matblauwschemerende druiven.

Toen Lord Killgrove, zijn zoon en het jonge meisje verdwenen waren, keek de oudste van de twee heren zijn metgezel doordringend aan en zei:

— Jij gelooft immers aan het toeval, Charles?

— Maar Edward, ben jij dan niet de man, die me geleerd heeft eraan te geloven? riep de jonge man met het ronde, blozende gezicht uit.

— Dat is inderdaad waar, hernam de ander lachend. Nu, dan behoeven we ons dus niet te verbazen over het feit dat wij hier ter plaatse over Patrick Hawk horen spreken door zijn bloedeigen neef, die blijkbaar zoëven uit Amerika is teruggekeerd.

— En die zijn lieve neefje, naar het schijnt weinig of niet kent.

— Dat moet wel zo zijn, en ik vrees, dat deze Earl of Killgrove, want dat moet hij zijn als hij de neef is van Patrick Hawk, nog veel ontgoochelingen te wachten staan. Ik heb wel zo ongeveer woord voor woord verstaan wat die edelman daar aan dat tafeltje gezegd heeft, en uit wat ik vernam moet ik wel opmaken dat hij volmaakt onkundig is van hetgeen hier tijdens zijn afwezigheid is voorgevallen.

— Ja, dat schijnt wel zo te zijn. Graaf Killgrove blijkt er niet het geringste vermoeden van te hebben, dat een ander brutaal zijn plaats heeft ingenomen... iemand die zijn rechten heeft geusurpeerd en zich als een bulhond zal verdedigen.

— Zeg maar als een tijger, dat komt beter met de aard van Patrick Hawk overeen.

— O. Hoe vaak had ik die kerel met zijn grof dronkaardsgezicht willen afranselen als hij in de club opsneed over zijn nieuwe bezittingen, die hij sedert een paar maanden beheert, alsof het zijn eigendom ware.

— En nu keert de wettige eigenaar terug en komt zijn bezit opeisen. Luister goed naar wat ik voorspel, want er hangt ongeluk in de lucht.

— Wat bedoel je, Edward?

— Ik bedoel dat ik die Hawk nog veel beter ken dan jij schijnt te weten. Ik ken de hele geschiedenis van het geslacht der Killgroves sedert de laatste vijftig jaren. Ik weet wat er is voorgevallen en waarover het volk in het dorp Killgrove niet dan fluisterend durft te spreken. Ik weet van de dood van de oudste broer van de man, die wij hier door een zonderling toeval hebben ontmoet.

— Ja maakt me nieuwsgierig. Hoe

stierf die broer dan?

— Hij stortte van het paard.

— Een ongeluk dus?

— Dat zegt men.

— Maar... wie zou er belang bij zijn dood gehad hebben?

— Ja, wie? Hij had maar één broer... de man, die je zoëven gezien hebt.

— Dus die zou, om de titel en het geld te erven...

— Ik weet wat je zeggen wil, Charles. Maar laat dadelijk die verdenking varen. Ik heb indertijd, ik was toen nog heel jong, van die zaak horen spreken en hoe het komt weet ik niet, maar destijds al boeide mij dat raadselachtige ongeluk in de hoogste mate.

— Was je toen in de buurt?

— Helemaal niet. Ik las alles in de kranten, die er natuurlijk vol van stonden, omdat het de erfgenaam van een der beroemdste geslachten van Schotland gold. Alle namen van degenen die zijdelings of direct bij de zaak betrokken waren, stonden daarin vermeld, ook die van Hawk. En je zult het niet willen geloven, maar ik weet niet wat ik voor antipathieks aan die naam vond. En toch kende ik geen enkele van al die personen die bij dit drama betrokken waren geweest.

— O. Ik kan mij dat wel voorstellen. Het is niet zo buitengewoon, dat men een afkeer van een persoon krijgt, alleen maar door het een of ander omtrent hem te hebben gelezen.

— Zo is het. En dat nu het toeval of de Voorzienigheid wil, dat wij een der hoofdpersonen uit het drama terugzien. Of laat ik alleen over mijzelf praten, want misschien heb jij nooit over deze zaak horen reppen.

— Pas in de allerlaatste tijd, toen die Hawk op de club verscheen en daar de gebraden haan uthing met zijn opzichtige ringen en de verhalen over zijn uitgestrekte bezittingen bij Edinburg. Maar omdat ik de zaak indertijd niet zelf heb bijgewoond, begreep ik de samenhang niet al te goed van al hetgeen hij vertelde.

— Maar ik heb mijn oren des te beter opgezet, dat belooft ik je, zei

de ander. En ik ben blij dat ik het gedaan heb, misschien kan ik de rechtmatige erfgenaam bijstaan.

— Wil je je aan hem bekend maken?

— Niet dan in de uiterste noodzakelijkheid. Je weet dat ik mij het liefst op de achtergrond houd.

— Vooral als je een goede daad wilt gaan verrichten, Edward, dat weet ik.

De jonge man had zijn metgezel met een dankbare en bewonderende glans in zijn blauwe ogen aangekeken, terwijl hij dit zei.

Wie waren toch die beide mannen, die hier met zoveel ernst spraken over zaken die de hunne niet waren?

* * *

Het is hier de geschikte plaats om alvorens deze vertelling voort te zetten, enkele woorden te wijden aan dit tweetal.

De oudste was niemand anders dan de Grote Onbekende, die in menig geval de politie van het ganse vasteland om de tuin had geleid bij het volbrengen zijner weengaloos stoutmoedige en slimme streken, de man die te Londen een prachtige villa in Cromwell Road bewoonde, en wel onder de naam van Lord Aberdeen, een der steunpilaren van de Windsorclub, waarvan hij vice-president was.

Die man was John Raffles.

Zijn metgezel was tevens zijn trouwe secretaris, die menigmaal de werken van barmhartigheid moest ten uitvoer brengen die zijn vriend en mentor in het geheim bedacht.

Charles Brand had zijn vriend reeds in menig gevaar ter zijde gestaan, uit dankbaarheid dat deze hem lange jaren geleden in een ogenblik van vreselijke levensmoetheid weer aan het leven had teruggegeven.

De twee vrienden zaten een ogenblik zwijgend tegenover elkaar.

Toen merkte Charles Brand op.

— Deze zaak schijnt dus je gehele aandacht in beslag te nemen, Edward?

— Inderdaad, dat wil ik eerlijk bekenen. De overkomst van de graaf, zeven maanden na de dood van zijn oude vader, heeft al die oude herinneringen weer bij mij wakker geschud.

— En laat je het daarbij?

— Neen.

— Dat dacht ik wel, riep Brand uit. Ik ken je te goed om te weten, dat je voor de zoveelste maal weer eens voor reddende voorzienigheid wilt spelen, om misschien voor de zoveelste maal weer met ondank te worden beloond.

Raffles wenkte de ober en rekende af. Vervolgens begaven beiden zich naar de Windsorclub, waarvan ook Patrick Hawk deel uitmaakte.

HOOFDSTUK III

PATRICK HAWK

Raffles had de aanwezigen met een vlugge blik opgenomen, hier en daar een der leden met een kort hoofdknikje gelukkig gemaakt, en met andere een kort woordje van begroeting gewisseld.

Daarna nam hij naast Brand plaats en keek geruime tijd aandachtig in het haardvuur, de krachtige kin in de blanke hand met de sterke, gespierde vingers gesteund.

Brand, die de gewoonte van zijn vriend misschien nog beter kende dan zijn

eigen, wachtte zich wel hem in zijn overpeinzingen te storen.

Het duurde wel een half uur, voor Raffles het hoofd ophief en glimlachend tot Brand zei:

— Ik ben niet erg amusant en spraakzaam, amice. Je moet het mij maar niet kwalijk nemen.

— Dat doe ik ook volstrekt niet, riposteerde Brand. Ik kan mij heel goed voorstellen waarover je nadacht. Deze zaak schijnt wel je bijzondere belang-

stelling te hebben.

— Dat heeft ze ook, dat beken ik eerlijk.

— En je blijft er bij, de verwickelingen van die zaak te volgen?

— O ja. Ik heb wat afleiding en beweging hoog nodig. Ik kan toch, zeker wel op je hulp staat maken?

— Maar Edward, riep Brand op kwasi verontwaardigde toon, daar twijfel je toch hoop ik, geen ogenblik aan?

— Ik maakte maar gekheid, ik weet wel dat ik op je bouwen kan als op een rots, maar stil, daar komt de honourable Hawk aan; opgepast, dat we ons niet verspreken, want die vent is zo sluw als satan in persoon.

Bij de ingang van de deur verscheen een man van een jaar of vijfenveertig, met een zeer opvallend uiterlijk. Hij was zelfs voor een Engelsman buitengewoon lang en mager, maar zijn schouders waren naar evenredigheid van een ongewone breedte.

Het was een bijzonder gezicht, had Raffles wel eens gezegd, dat zelfs de beste vormomming zou hebben weerstaan. Dadelijk zouden zijn wonderlijke uilenogen en zijn vervaarlijke à la Cyrano de Bergeracneus hem verraden.

— Hoe vindt je dat snoetwerk, Edward? vroeg Brand zacht, terwijl de nieuw aangekomene langzaam de conversatiezaal doorschreed.

— Het is een van de meest buitengewone fysionomieën, die ik in mijn hele leven heb gezien, zei Raffles op eveneens zachte toon, en toch is er op de hele wereld, geloof ik geen plekje zo groot als een behoorlijk tafellaken, waar ik mijn voeten niet gezet heb en ik ben gewoon mijn ogen overal duchtig de kost te geven. In China heb ik enkele zeer opvallende gezichten gezien, maar zo vreemd als die van Patrick Hawk toch niet. Ik zwijg nu maar, want ik geloof dat onze vriend op ons afkomt.

Inderdaad had de nieuwe bezoeker even rondgekeken en kwam nu recht op de twee vrienden, die nog steeds bij het vuur zaten, toelopen.

Toen hij vlak bij hen was, zei hij:

— Goedenavond, mylord. Gij en uw

secretaris zijt vanavond blezonder vroeg als ik mij niet vengis.

— Gij vergist u niet, Mister Hawk. Wij verveelden ons en de club is steeds een aangename toevlucht voor degene, die met zijn tijd geen raad weet. Neem, wat ik u verzoeken mag: plaats en help ons de tijd wat korten. Gij moest ons eens vertellen, hoe het u in uw nieuwe functie als slotheer bevalt.

Patrick Hawk nam in een der stoelen plaats, die Raffles hem aanwees en strekte behaaglijk zijn ongemeen lange benen naar het vuur uit.

— Ik moet u zeggen, mylord, dat ik mij als slotvoogd heel goed kan aanpassen, alsof ik mijn hele leven niets anders gedaan had.

— Dat doet mij oprecht genoeg, zei Raffles. Dus het zou u zeker erg spijten als gij genoodzaakt zoudt zijn uw pas verworven bezittingen weer af te staan?

Het smalle duivelengelaat tegenover hem verkreeg een schrikaanjagende uitdrukking.

— Hoe meent gij dat, mylord? vroeg Hawk langzaam, terwijl hij de vrager een loerende blik toewierp.

— Wel, zei Raffles op bedaarde toon, als ik mij niet sterk vergis, zijt gij immers niet de afstammeling in rechte lijn van de graven van Killgrove?

Patrick Hawk keek de spreker aan alsof hij tot in de bodem van diens ziel wilde lezen.

Hij nam een sigaret uit zijn gouden koker en stak die met een traag gebaar aan.

Eindelijk zei hij op kwasi luchtige toon:

— Gij hebt gelijk, mylord. Een afstammeling in rechte lijn ben ik niet, maar daar, voor zover ik weet, alle recht-hebbende afstammelingen der Killgroves ...dood zijn, ben ik de enige, die recht op het familieslot en de erfenis van de oude Graaf Edward kan laten gelden.

— Gij zult natuurlijk wel gelijk hebben, zei Raffles achteloos, ik weet het ware niet van de geschiedenis, maar ik meen mij toch wel te herinneren dat de oude graaf twee zoons had.

— Inderdaad, antwoordde Hawk kortaf.

— Welnu dan?

— Maar gij zult toch indertijd wel in de kranten hebben gelezen, dat de oudste zoon van Graaf Edward ongeveer twintig jaar geleden... door een jammerlijk ongeluk om het leven is gekomen?

— Ja, ja. Nu gij het zegt, nu staat mij wel iets van die treurige geschiedenis bij, hernam Raffles, terwijl hij schijnbaar grote moeite deed zich de gebeurtenissen weer te binnen te roepen. Maar de andere zoon, die daarna het slot en al het andere moest erven?

— O, die is al vijftieng jaar of langer geleden uit Engeland verdwenen en niemand heeft sindsdien nog iets van hem gehoord, riep Patrick Hawk uit, terwijl hij een kort, onaangenaam lachje deed horen.

— Alles goed en wel, mijn waarde heer, maar veronderstel nu eens dat de erfgenaam toch nog ter elfder ure terugkeert, dan zoudt gij toch wel genoodzaakt zijn, die bezitting weer te verlaten en de titel aan de rechthebbende af te staan.

Raffles zelf had waarschijnlijk niet de uitwerking kunnen voorzien, die deze weinige woorden op de man tegenover hem uitoefenden.

Patrick Hawk werd buitengewoon bleek en zijn zonderlinge, ronde ogen begonnen van een somber inwendig vuur te branden. Zijn smalle lippen openden zich een weinig en door de bloedrode streep schitterden zijn spitse wolventanden als die van een roofdier, terwijl de spieren van zijn magere wangen zenuwachtig trilden.

Raffles wachtte zich wel, ook maar door het geringste gebaar te verraden, dat hij deze buitengewone verandering in het uiterlijk van Patrick Hawk had waargenomen, ofschoon hem in werkelijkheid geen enkel trekje ontgaan was.

De man tegenover hem had trouwens binnen enkele seconden zijn kalmte herkregen en merkte nu op gewone toon op.

— Mylord, indien de rechthebbende terugkeert, ben ik natuurlijk wel gedwongen mijn pas verworven rijkdom

weer af te staan, hetgeen ik dan ook met de meeste gratie zou doen. Maar ik herhaal, dat de kans daarop al bitter klein is, en dat men Lord James Killgrove gerust als dood en begraven kan beschouwen.

— Zoveel te beter voor u, sir, want voor zover ik u ken, zoudt gij niet dan met tegenzin het kasteel weer verlaten.

— Niet dan met grote tegenzin, zei Hawk ironisch.

— Heeft men hier nooit bericht ontvangen van de jonge graaf? vroeg Raffles schijnbaar onverschillig.

— Nooit.

— Waarom heeft hij eigenlijk het vaderlijk erfgoed verlaten?

— Ik geloof wegens een twist met zijn vader. Het jongemens zou zich indertijd vergrepen hebben aan pachtgelden, die hij als beheerder aan zijn vader had moeten overdragen.

— Dat is lelijk. Zijn eigen vader te beroven. Dan begin ik te geloven, dat de rechthebbende erfgenaam maar liever zal wegblijven, in plaats van gevaar te lopen met de politie kennis te maken. Misschien heeft trouwens het doodsbericht van zijn vader hem nooit bereikt.

— Dat geloof ik ook, riep Hawk uit. Het is al zeven maanden geleden, dat men het bericht van overlijden op goed geluk naar Canada zond. Maar door geen enkel teken is gebleken, dat het zijn bestemming heeft bereikt.

— Nu, ik wens u toe, dat gij nog lange tijd in het bezit van het kasteel der Graven van Killgrove moogt blijven, zei Raffles, terwijl hij opstond en zich uitrekte.

— Nog lange tijd, mylord? riep Hawk terwijl hij Raffles op zonderlinge wijze aanstaarde. Nog lange tijd, zegt gij? Voor altijd mylord, altijd.

Patrick Hawk maakte een lichte, stijve buiging voor de twee vrienden en verwijderde zich snel.

Raffles nam opnieuw plaats in de gemakkelijke lederen clubstoel.

Geruime tijd zwegen beiden.

Eindelijk merkte Raffles op:

— Een heel bijzonder man, die Hawk amice.

— Vind je?

— Jij dan niet?

— Ik vind hem om voor te huiveren.

— O, ik heb niet gezegd, dat ik hem een vriendelijk mens vind. Zijn biezonderheid ligt eenvoudig in zijn buitengewoon uiterlijk, in zijn gebaren, in zijn stem... kortom in zijn gehele voorkomen. Maar daarenboven ook nog in een merkwaardige vastheid van wil, een onverzettelikheden, die voor niets terugdeinst en een merkwaardig gebrek aan alles wat naar geweten zweemt.

— Je schijnt hem goed bestudeerd te hebben.

— Dat heb ik ook, al lang voor ik wist in welke verhouding hij tot het geslacht Killgrove stond. En daarbij heb ik hem niet alleen naar zijn uitlatingen beoordeeld. Een groot Frans staatsman heeft eens terecht opgemerkt, dat de woorden gemaakt zijn om de gedachten te verbergen. Ik heb zijn gewoonten, zijn uiterlijk bestudeerd, en die kan de mens niet verbergen, al geeft hij er zich nog zo veel moeite voor.

— Tenminste als hij niet Raffles heet.

— Dank je, zei Raffles met een lichte buiging van het hoofd. Heb je wel eens goed op de handen van Patrick Hawk gelet?

— Om je de waarheid te zeggen, neen.

— Dat moet je dan eens doen. Het zijn lange, smalle, maar buitengewoon sterke handen, de vingers van brede toppen voorzien, eindigend in vierkante, platte nagels; het kenmerk van onverzettelijke wrede wilskracht. Let ook eens op zijn voeten. Hij zet ze neer als een kat. Men hoort hem bijna nooit naderen.

— Ja, dat heb ik ook al eens opgemerkt.

— Ik zal je eens iets merkwaardigs vertellen. Weet je wie er nog méér zo volmaakt geruisloos en als een kat liep?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Price Sutherham.

— Wát zeg je? De bloedverwant van de oude Graaf Hugh Killgrove, die hem in 1500 om zeep hielp?

— Juist.

— Dat is al heel sterk. Maar hoe weet je dat?

— Ik heb die biezonderheid gevonden in een oud, bestoven boek in de Koninklijke Bibliotheek, waar ik vaak een verloren uurtje doorbreng, zoals je weet. In die oude foliant staat de hele moordzaak in geuren en kleuren beschreven. De schrijver moet het intussen « van horen zeggen » hebben, want het merkwaardige boek dateert van 't jaar 1578. En daarin staat zelfs de bijnaam te lezen die Price Sutherham was gegeven. Hij heette « ye felin », het roofdier.

« Feline » staat in de woordenboeken voor kat, maar dat woord betekende in die dagen het katachtige roofdier, dat geruisloos rondsloop. Prowling, noemden ze dat.

— Dat is heel merkwaardig.

— Die overeenkomst, bedoel je?

— Precies.

— Och, toch minder merkwaardig dan je misschien wel denkt.

— Hoezo?

— Wel, omdat Patrick Hawk in rechte lijn afstamt van Price Sutherham.

— Kom, Edward, riep Brand op ongelovige toon uit. Nu houdt je me toch zeker voor de gek?

— Ik zeg je niets anders dan de zuiwere waarheid. En waarom zou het ook zo onmogelijk zijn?

— Maar de moordenaar is gevlucht en men heeft nooit meer iets van hem vernomen.

— Dat is zo. Maar Sutherham was getrouwd, toen hij de misdaad pleegde en had drie kinderen, twee zoons en een dochter, die overigens dadelijk na de wandaad, door hun vader gepleegd, door hun moeder naar Frankrijk werden gezonden, daar de ongelukkige vrouw niet wilde dat de kleinen bleven wonen in dezelfde streek en zelfs in hetzelfde land, dat het toneel was geweest van de afschuwelijke schanddaad door hun vader bedreven.

— Wat je me daar vertelt is alles bijzonder merkwaardig, Edward.

— Nietwaar? En toch is het niet anders dan een feit. C'est de l'histoire, zo-

als de Fransen zeggen.

— En heb je dat allemaal in dat oude geschrift gevonden?

— Zo goed als alles, ja. De rest heb ik uit oude stadsarchieven bijeenverzameld. Je weet hoe ik van snuffelen houd.

— Vooral als je er een of andere slag door kunt slaan. En zou Hawk dat zelf nu ook weten?

— Daarop kan ik je niet antwoorden. Misschien wéét hij het, misschien weet hij het niet. Als ik dat met zekerheid zou willen weten, zal ik het ook nog wel uitvinden. Hoe sluw onze vriend Hawk ook mag zijn.

— En mag ik nu weten, hoe je de zaak denkt aan te pakken?

— Beste kerel, daarop kan ik je al evenmin antwoord geven. Maar dit staat vast, dat we naar Killgrove zullen vertrekken.

— Nu dadelijk?

— Neen, we hebben nog wel een paar dagen tijd, want ik geloof niet, dat Graaf James Killgrove onmiddellijk zal doorreizen. Dat heb ik tenminste menen te begrijpen uit zijn woorden, toen wij hem hedenmiddag beluisterden.

— En wij gaan natuurlijk in een vermomming daarheen?

— Dat spreekt vanzelf. Als ik mij daar als Lord Aberdeen vertoonde, en Hawk kreeg mij te zien, dan lag natuurlijk ons hele plan in no time in duigen.

— Maar weet je wel, dat er eigenlijk van een bepaald plan geen sprake is, Edward? riep Brand lachend uit. Wij zijn immers geheel onbekend met de voorneemens van Hawk. Het is zeer wel mogelijk, dat hij dadelijk rechtsomkeer maakt, als de wettige eigenaar komt.

— Als je dat gelooft, heb je niet goed op zijn gezicht en op zijn woorden getoet toen hij zoëven met ons sprak. Ik erken overigens dat er inderdaad geen vast plan kan bestaan en dat wij voorlopig in het duister tasten, aangaande de bedoeling van die roodharige duivel. Maar ik durf met de meeste beslistheid te verzekeren, dat die bedoelingen allesbehalve goed zullen blijken te zijn. En je weet nu eenmaal, dat alles wat van adel is en zich onrechtmatig, door misdaad verrijkt, in mij een onverzoenlijke vijand heeft.

— Ik moet je alweer gelijk geven, Edward. En ik laat dus, zoals gewoonlijk alles geheel aan jou over. Je hebt maar te bevelen, en ik zal je blindelings gehoorzamen.

HOOFDSTUK IV.

HOE HET ER OP KILLGROVE HALL UITZAG

Het kasteel van de Graven van Killgrove is gelegen op een lage heuvel, van welks top men het dorp op ongeveer twee kilometer afstand duidelijk kan zien liggen.

Drie dagen nadat, hetgeen wij in het vorig hoofdstuk verhaalden, was gevallen, reed een prachtige, donkergroen gelakte auto in snelle vaart de brede weg op, die van de uitgang van het dorp in flauwe bochten, gedeeltelijk door een heerlijk bos met zware bomen gedeeltelijk door een vette weide, naar de ingang van het park voert, dat het kasteel aan drie zijden omringt.

De wagen, door een vaste hand bestuurd, reed het hek door, volgde de brede grintweg, draaide om de vijver heen, die zich voor het terras uitstreckte en stopte voor de brede trap van vijf treden, die naar de hoofddeur voerde.

De man, die achter het stuurwiel had gezeten, sprong uit de wagen.

Het was Patrick Hawk.

Nauwelijks stond de auto stil, of een paar stalknechts en monteurs kwamen toesnellen door de poort, die naar de binnenplaats, de paardenstallen en de grote garage leidde en bleven in de gepaste houding, terwijl zij de ogen nau-

welijks durfden opslaan, voor hun nieuwe meester staan.

— Breng de wagen naar de garage en maak het lakwerk schoon, beval Hawk, terwijl hij zijn handschoenen uitrok en de treden van het terras opging.

Voor hij nog geheel en al boven was, werd de zware eiken deur, die tot de hall van het kasteel toegang gaf, geopend door een bediende, wiens spierwit haar en gebogen houding er op wezen, dat hij een mensenleeftijd in dienst van het geslacht der Killgroves was geweest.

Met schuw blik stelde de oude man zich op terzijde van de deur en liet zijn meester buigend voorbijgaan.

Hawk keek de oude dienaar doordringend aan en vroeg:

— Is er nieuws, Wallace?

— Weinig, mylord, antwoordde de grijsaard. De veearts is naar Soliman komen kijken en heeft een middel voorgeschreven.

— Hoe is de hengst nu?

— Hij hinkt nog wat, maar het gaat al beter, mylord.

— En nog steeds is niet ontdekt, of hier kwaadwilligheid in het spel is en of men mijn beste renpaard kreupel heeft willen maken?

— De politie is nog steeds met het onderzoek bezig, mylord. Maar zij vreest dat haar nasporingen vruchteloos zullen zijn.

— Dan deugt de politie niet, riep Hawk heftig uit. Het is ondenkbaar, dat een paard kreupel wordt, zonder oorzaken van buiten. Gij hebt zelf gezegd, dat Soliman na het oefenen volkomen fris is binnen gekomen en niets mankeerde.

— Dat is ook zo, mylord.

— Welnu, het paard was de volgende dag kreupel, nadat het de stal niet meer verlaten had, maar wee degene, die de schuldige zal blijken te zijn, als ik hem in handen krijg, ransel ik hem dood.

De oude bediende zweeg. Hij kende, gedurende de zeven maanden, die hij thans in diens dienst was, genoegzaam de heftige, opvliegende aard van zijn

nieuwe meester, om niet te weten, dat ieder woord van tegenspraak hem zwaar zou bezuren.

Hij slaakte een nauwelijks hoorbare zucht en zei onderdanig:

— De veearts is ook naar Diana komen kijken, mylord, maar het was reeds te laat, het arme dier is eergisteren bezweken.

— Wat zeg je daar? riep Hawk uit, terwijl zijn ogen onheilspellend begonnen te schitteren. Is Diana dood? Mijn beste jachthond. En zou je nog willen volhouden, dat hier geen kwaadwilligheid in het spel is? Nogmaals, Wallace, laat de man, die dit gedaan heeft, zich voor mij in acht nemen.

De oude bediende had hem nauwelijks durven aankijken.

In zichzelf brommend en zijn hoofd schuddend vervolgde de oude butler zijn weg.

Hawk had zich naar zijn slaapkamer begeven, zich daar verkleed en liep nu door de brede met marmer bevloerde gangen van het kasteel naar zijn werkkamer, en regelrecht op zijn schrijftafel toe.

Op het tafelblad had zich gedurende zijn afwezigheid een aardig stapeltje correspondentie opgehoopt, invitatie voor diners en soirées of jachtpartijen, rekeningen, dagbladen, allerlei tijdschriften over jacht, vissen en andere soorten sport voor rijke lieden, en dergelijk drukwerk.

Hawk liet zich met een zucht van welbehagen in de bureaustoel voor de schrijftafel neervallen en keek met schitterende ogen om zich heen.

— Van mij, mompelde hij opgewonden. Alles van mij. En wee degene, die zou willen trachten het mij weer te ontnemen, het zou hem slecht vergaan.

Hij nam een sigaar uit een fraai bewerkt kistje van palissandenhout en begon een voor een de tijdschriften van de kruisbanden te ontdoen en naast zich op te stapelen.

Daarna begon hij de brieven te openen.

Hij las de uitnodigingen met een trek van voldoening op het smalle ge-

laat, door en rangschikte ze zorgvuldig naar de datum.

Bij de vijfde brief hield hij verwonderd op.

— Dat is een bekende hand, mompelde hij. Waar kan ik die meer hebben gezien? Dat is wonderlijk, dat schrift lijkt zeer veel op dat van de oude graaf, die wij zeven maanden geleden in de grafkelder van het slot hebben bijgezet.

Zijn vingers trilden een weinig, toen hij de brief om en om draaide.

— De brief komt uit Londen en is eergisteren verzonden. Nu, ik bereik niets met die brief als een schooljongen in mijn vingers rond te draaien. Als ik wil weten, wat die missieve bevat, dien ik het couvert te openen.

Hij nam een voutsbeen ter hand in de vorm van een spitse Japanse dolk en opende snel de enveloppe.

De brief was bedrukt met het hoofd van het Cecil-Hotel te Londen.

Patrick Hawk wierp zich achterover in zijn stoel en begon te lezen.

Naarmate hij verder las, kreeg zijn gelaat een schrikwekkende uitdrukking. Zijn ronde ogen puilden hem uit het hoofd en kleine vlokjes schuim vertoonden zich in de hoeken van zijn half geopende mond.

Een sissende klank als van een woedende slang kwam over zijn lippen en de linkervuist die op het tafelblad rustte, opende zich met een krampachtige beweging.

Toen hij de brief doorgelezen had, liet hij hem langzaam op de tafel zinken en staarde als wezenloos voor zich uit.

Eindelijk stiet hij een kort lachje uit en zei op schorre toon, alsof hij tot een onzichtbare persoon sprak:

— Wat zei ik daarstraks? Alles voor mij, heb ik gezegd. Ik zou mij dus vergist hebben? Dit fraaie slot, het landgoed, de prachtige paarden, de veestapel, het grote vermogen, de titel, dat alles zou ik moeten afstaan aan die vervloekte vreemdeling, die daar uit Amerika komt aanzetten, waar hij de helft van zijn leven in de wildernis heeft doorgebracht, ver van alle beschaving? Ik zou dus het veld moeten ruimen voor die

onbeschaamde boer en zijn zoon, de cowboy. Ik zou, nu ik mij hier als heer en meester thuis voel, nu ik hier mijn rechten heb laten gelden, met hangende pootjes weer moeten vertrekken, uitgedjouwd door de dorpelingen, die mij haten als de pest, zoals ik zeer goed weet?

Zijn ogen brandden als vuur, terwijl hij bijna luidkeels deze woorden riep.

De scherpe wolventanden beten in zijn bloedrode smalle lippen en zijn hele lichaam beefde van ingehouden woede.

Toen verhief hij zich in zijn gehele lengte en zei op hese toon, alsof hij een plechtige eed aflegde:

— Dat nooit. Wie zich op mijn weg plaatst, moet de gevolgen zelf maar dragen. Die Killgrove schrijft mij, dat niemand van zijn komst afweet, dat niemand zijn ware naam kent en dat hij voorlopig, totdat alles geregeld is, zijn incognito wil bewaren. Dat moet de duivel zelf hem zo hebben ingegeven. Kom jij maar hier, Lord James, met je zoon, en ik zal je tonen, wie en wat de afstammeling van « ye felin » is.

Hij begon het vertrek met haastige schreden op en neer te lopen en toch was het onmogelijk iets van zijn stappen te vernemen.

Het was waarlijk, alsof daar een groot roofdier ongeduldig en wraakgierig op en neer liep.

Van tijd tot tijd nam hij de brief ter hand en wierp hem dan weer op het tafeltje.

Eindelijk nam hij hem op en stak hem zorgvuldig in zijn binnenzak.

— Alles is nog niet verloren, mompelde hij. Niemand weet iets van zijn komst in Engeland, niemand kent zijn ware naam, noch zijn verblijfplaats, noch zijn plannen. Het ogenblik is gekomen, Patrick Hawk, om te tonen, dat het bloed van je voorouders nog niet al te zeer in je verdund is. De tijd is wel kort om mijn veldtochtplan op te maken, maar nog is het tijd. De brief is eergisteren verzonden en daarin deelt de indringer mij mede, dat hij over twee dagen hier zal komen om bezit van de erfenis te nemen. Hij wil mij wel de gunst bewij-

zen, mij in de gelegenheid te stellen om zonder opzien te wekken te vertrekken. Haha. Wij zullen eens zien, of het daartoe zal komen, mylord.

Hawk liep naar de schel en belde.

Even later trad de butler binnen.

Hij maakte een stomme buiging en wachtte op de bevelen van zijn meester.

— Wallace, zei Hawk, vandaag nog zal hier een heer uit Londen mij een bezoek komen brengen. Je laat hem onmiddellijk bij mij toe, zonder een ogenblik te verliezen, begrepen?

— Ja, mylord.

— Ik verlang, dat je je niet door die man zult laten uithoren omtrent hetgeen hier alzo voorvalt, verstaan?

— Ja, mylord.

— Hij is een oude schuldeiser van de overleden graaf, en hij heeft niets te maken met de dingen die hier gebeurd zijn sedert je vroegere meester gestorven is. Geen woord dus. Je kunt weer gaan.

De oude bediende ging even zwijgend heen als hij gekomen was.

— Die is ook al niet al te erg op mij verzot, bromde Hawk tussen de tanden. Nu, hij heeft de langste tijd hier doorgebracht. Ik houd niet van die oorwur-

men en dwarskijkers.

Hij nam een der fraaie geweren uit de wapenkast, die een groot gedeelte van een der wanden besloeg, en hing een weitas om.

— Ik zal in de buurt van het kasteel blijven, bromde hij, als zij in het gezicht mochten komen, kan ik gauw genoeg terug zijn. En Wallace zal niet klappen, daarvoor is hij door de oude graaf te goed afgericht.

Hawk verliet het vertrek, daalde de trap af en ging door de grote hal naar buiten.

Zodra hij de deur uit was, sloeg hij een zijweg in die naar een uitgestrekt erf voerde, en vandaar naar de bossen die het slot omgaven.

Hawk liep snel langs de put die zich op dit erf bevond en die blijkbaar sedert lange jaren geen dienst had gedaan, en vervolgens langs de woningen van de tuinlieden, boswachters en houtvesters, die zich aan de ingang van het bos ter rechterzijde van het kasteel bevonden.

Spoedig was hij onder de bomen verdwenen, die reeds lang al hun gebladerde verloren hadden en hun takken als smekende armen tegen de grijze winterlucht omhoog staken.

HOOFDSTUK V

DE BEZOEKER

Ongeveer een uur reed een eenvoudige zogenaamde dogcart met een mager paard bespannen, de weg naar de ingang van het slot op.

Behalve de koetsier, zaten er twee mannen in, wier gelaat echter slechts onduidelijk te onderscheiden was, ten eerste omdat de duisternis begon te vallen, en ten tweede, omdat de beide mannen achter in het wagentje leunden, en een lederen kap hun gelaat in de schaduw liet.

Die twee mannen waren The Earl of Killgrove, Lord James en zijn zoon Dick.

Zij voerden een fluisterend gesprek.

— Vader, ik had toch liever Jane meegenomen, zei Dick.

— Maar jongen, zij is toch in het hotel The Kettle and Ring zo veilig als men maar kan verlangen. Er zijn in het hedendaagse Engeland geen roofridders meer. Wij zijn immers binnen een uur terug, en ik beloof je, dat ik de zaak met onze waarde neef zo snel mogelijk in het reine zal brengen.

— Waarom wilt ge toch niet hebben, vader, dat ik met u mee ga om die Hawk te woord te staan?

— Omdat ik je driftige aard maar al te goed ken, en omdat wij met de mo-

gelijkheid moeten rekenen, dat de huidige bezitter misschien niet goedschiks van zijn rechten afstand zal willen doen. Jij zou, daar ben ik zeker van, dadelijk handtastelijk worden, menende, dat je nog altijd in Canada bent en daardoor zouden wij een schandaal veroorzaken, dat ik tot iedere prijs wil voorkomen. Als Hawk ons tart onze rechten te bewijzen, en niet verkiest te vertrekken, dan krijgen wij met een advocaat veel meer gedaan dan met ruw geweld.

— Ik vrees dat ge gelijk hebt, vader, zei Dick op sombere toon. Ik geloof, dat ik die vent, van wie u mij niets goeds verteld hebt, eenvoudig in zijn nekvel zou nemen, en buiten de deur gooien.

— Zie je wel, riep zijn vader uit. Ik wist het wel. En daarom is het veel beter als jij kalm wacht tot ik je in de herberg aan de ingang van het dorp kom afhalen.

Het rijtuig was nu de ingang van het park genaderd en reed de oprijlaan naar de poort van het kasteel op.

Graaf James Killgrove had de hand van zijn zoon gegrepen en fluisterde nu hees:

— Daar heb ik geleefd, Dick, daar in dat vorstelijk slot heb ik mijn gelukkige jeugd doorgebracht, tot op die vervloekte dag van de raadselachtige diefstal bij het afrekenen van de pachtgelden.

De erfgenaam keek naar het kasteel met een blik, waarin al zijn vroeger geluk en zijn jeugdherinneringen besloten waren.

Wat Dick betreft, hij had geen ogen genoeg om de schoonheden van het slot zijner voorvaderen te beschouwen, en een glans van trots en fiere blijdschap overtoog zijn gelaat, terwijl zij langs de brede oprit de poort naderden.

Eindelijk hield het rijtuig stil.

Graaf James steeg uit, reikte zijn zoon de hand en zei:

— Ga jij nu terug naar The Kettle and Ring, en wacht mij daar.

— Ik wou, dat u er al was, vader, antwoordde Dick bekommerd. Ik weet niet hoe het komt, maar het is me alsof ons een of ander onheil bedreigt.

— Kom, jongen, je bent dwaas. Over een uur hoogstens ben ik weer terug.

Nogmaals drukten de beide mannen elkaar krachtig de hand.

Toen keerde de dogcart en reed snel weg, terwijl Graaf James met snelle stappen de treden van het terras beklimde.

Dicht bij deze trap stond een man, in een wollen jekker gekleed en met klompen aan de voeten, ijverig bezig het grintpad te harken.

Die man was John Raffles.

HOOFDSTUK VI

HET ONDERHOUD

Lord James, the Earl of Killgrove belde aan en even later opende de oude Wallace de deur.

De bezoeker kon een kreet van vreugde nauwelijks onderdrukken, toen hij de trouwe kamerdienaar van zijn vader herkende. Hij wist zich echter te bedwingen en vroeg bedaard:

— Is uw meester thuis, goede vriend?

— Mylord is zoëven teruggekeerd, mijnheer, antwoordde Wallace. Gij zijt zeker de persoon, die mijn meester verwacht?

— Die ben ik.

— Wees dan zo goed mij te volgen.

Met een gebaar wees de oude butler de bezoeker de weg.

Zwijgend bestegen zij de grote trap, zijgend liepen zij een paar gangen door.

Eindelijk hield Wallace stil voor een zware eiken deur en klopte aan.

Een ogenblik scheen Lord James opnieuw lust te gevoelen zich bekend te maken, maar hij hield zich in, daar hij alles eerst met de tegenwoordige beheerder van zijn landgoed wilde regelen.

Wallace opende de deur en zei tot Hawk, die zich juist van zijn geweer en weitas ontdaan had:

— Daar is de heer uit Londen, die gij verwacht, mylord.

— Verzoek die heer binnen te komen.

Wallace nodigde Graaf James met een zwijgende handbeweging uit binnen te gaan, en sloot de deur zacht achter de bezoeker dicht.

Toen bleef hij enkele ogenblikken in gedachten verzonken staan, de blik steeds op de gesloten deur gericht, en mompelde eindelijk terwijl hij zich langzaam verwijderde:

— Zonderling... Zonderling... Die man lijkt sprekend op mijn goede oude meester, toen deze zestig jaar was. Maar kom, oude Wallace, je lijdt aan hersenschimmen. Hoe zou er enig verband bestaan tussen je gestorven meester en die schuldeiser uit Londen?

Terwijl de oude bediende langzaam de trap afdaalde, stonden de twee mannen in het vertrek van Hawk elkaar zwijgend op te nemen, de rechtmatige erfgenaam en de indringer.

Wel vijf minuten duurde de stille, van komend onheil geladen beschouwing.

Eindelijk nam Patrick het eerst het woord. Zijn stem klonk hees toen hij vroeg:

— Gij zijt degene, die mij eergisteren uit Londen hebt geschreven?

— Ik ben James, the Earl of Killgrove heer van Primrose, rechtmatig erfgenaam van Graaf Edward, mijn vader, die bijna zeven maanden geleden is overleden.

— Een ogenblik, zover zijn wij nog niet, viel Hawk de spreker met snijdende stem in de rede. Gij zegt dat wel, maar kunt gij het ook bewijzen?

— Dat kan ik.

— En hoe dan, als ik vragen mag?

— Door mijn paspoort, dat mij vijftwintig jaar geleden werd uitgereikt, en dat op mijn ware naam staat, en door de brieven mijner lieve moeder.

Het gelaat van Patrick Hawk vertrok krampachtig.

— En denkt gij, dat dit voldoende zal zijn? vroeg hij, tevergeefs trechtend

zijn van drift schelle stem te beheersen.

— Dat denk ik inderdaad. En mocht het niet voldoende zijn, zie hier de zegelring van mijn geslacht, die eens aan mijn vader heeft toebehoord, zoals een dozijn personen zal kunnen getuigen.

— Voor zover zij niet dood zijn.

— De oude Wallace leeft in ieder geval nog.

— Zo, heeft de oude schurk dus toch gebabbeld, zei Hawk met een sissende klank in zijn stem.

— Gij beticht die brave, oude man ten onrechte, riep Graaf James op heftige toon uit. Hij heeft mij zelfs niet herkend en ik wil hem niet eerder zeggen wie ik ben, voor het kasteel mijner vaders van uw aanwezigheid verlost is.

Patrick Hawk wierp een snelle, onderzoekende blik op zijn neef. En die korte blik was voldoende om hem te doen begrijpen, dat zijn bezoeker de waarheid sprak.

— Ik zie, dat gij nog niets veranderd zijt, sedert ik het landgoed van mijn vader verlaten heb, zo vervolgde Graaf James op minachtende toon. Ergdenkend sluw en grof jegens uw minderen, zo waart gij steeds. Maar ik wil mijn tijd niet verbeuzelen met u de les te lezen; gij blijkt onverbeterlijk te zijn. Kort en goed, zijt gij van zins goedschiks het kasteel, de landerijen, het vermogen en de titel aan mij over te dragen of wilt gij mij dwingen een rechtsgeleerde in de arm te nemen en u voor het gerecht te dagen?

— Ho, ho. Wat draait gij door, riep Hawk op zoetsappige toon, terwijl zijn mondhoeken zenuwachtig trilden. Als gij inderdaad die bewijzen kunt aanvoeren, dan zal ik mij immers moeten schikken? Wat ik zeggen wilde, zo vervolgde Hawk, terwijl zijn blik onrustig flakkerde, hebt gij die bewijzen bij u?

— Ja.

— Alle?

— Natuurlijk. Wilt ge ze zien?

— Waartoe? Neen, neen, ik geloof u wel. Gij zegt dus, dat gij alle stukken bij u hebt, die uw recht op dit landgoed kunnen bewijzen?

— Waartoe dit aandringen, riep graaf

James ongeduldig uit. Ik herhaal, dat ik u alle stukken van overtuiging hier in mijn binnenzak, en de ring aan mijn vinger heb, en dat ik er u inzage van wil geven, op een afstand wel te verstaan, want ik vertrouw u niet verder dan ik u zie...

In de ogen van Patrick glom een duivels licht, en hij moest zich omwenden en voorgeven, alsof hij iets op zijn schrijftafel zocht, om de trek van helse zegepraal te verbergen, die hij nu op zijn gelaat wist.

Toen hij zich weer tot zijn bezoeker wendde, hadden zijn trekken hun gewone uitdrukking herkreten.

— Gij doet mij onrecht, zei hij op nederige toon. Waarlijk, dat doet gij. Ik zie nu wel in, dat ik mij in het onvermijdelijke zal moeten schikken.

— Daar doet gij wel aan. Want ik zou u door de rechterlijke macht uit het kasteel hebben doen zetten. Maar nu gij zo verstandig zijt, nu wil ik niet haatdragend zijn. Geef mij uw hand, ik wil trachten, voortaan in vrede, misschien in vriendschap met u te leven.

Hawk legde langzaam zijn lange, witte vingers in de hem toegestoken hand.

Die vingers waren klam als de huid van een slang en Graaf James trok snel zijn hand terug, als door een huivering bevangen.

— Nu wij het dus eens zijn geworden, wilt gij mij wel op enige vragen antwoorden? vroeg hij na enkele ogenblikken.

— Welzeker, gaarne.

— Is mijn vader lang ziek geweest?

Patrick Hawk boog zich opnieuw over zijn schrijftafel, als om daar iets te verleggen. Toen hij zich oprichtte, was zijn gelaat krijtwit.

— Neen, antwoordde hij. Hij is vrij plotseling overleden.

— Waaraan?

— De dokters meenden aan een hartverlamming.

— Wisten zij het dan niet zeker? hernam Lord Killgrove verbaasd.

— Dat schijnt zo, de verschijnselen moeten enigszins moeilijk vast te stellen zijn geweest.

Even heerste er zwijgen.

Toen hervatte Graaf James zijn ondervraging.

— Waar is hij gestorven?

Hawk streek met zijn witte, lange hand over zijn gelaat en antwoordde langzaam:

— In een slaapvertrek van de oude vleugel.

— Wát zegt gij daar? riep Graaf James uit. In de vleugel, waar...

— Ik weet wat gij zeggen wilt. Ja, daar heeft hij de laatste adem uitgeblazen.

Lord Killgrove keek zijn neef scherp in het gelaat.

— Hoe kwam het, dat mijn vader niet in zijn eigen slaapkamer heeft gelegen?

— Dat had een zeer eenvoudige reden. Juist om die tijd werd het gehele slot gerestaureerd, en hebben wij allen in de oude vleugel gewoond.

De bezoeker keek verbaasd op.

— Gij zegt wij? Waart gij hier dan ook reeds?

— Laat u dit niet verwonderen. Uw vader voelde zich in de laatste tijd niet goed meer en had mijn hulp ingeroepen om het goed te administreren en de pacht te innen. Ook moest ik de arbeiders nagaan, hun lonen uitbetalen en andere werkzaamheden verrichten, die met het bestuur van het landgoed in verband stonden.

— Zo, kwam Lord Killgrove kortaf.

Wederom dacht hij enkele ogenblikken na, en zei toen:

— Ik stel er prijs op de sterfkamer te bezoeken, waar mijn vader de geest heeft gegeven.

Er verscheen een woeste trek van zegepraal op het Mephistofelesgelaat van Patrick Hawk.

Rustig antwoordde hij:

— Dat is begrijpelijk. Ik zal u gaarne de kamer tonen, waar mijn oom gestorven is.

— Wijs mij dan de weg, en neem dan, wat ik u verzoeken mag, dadelijk de nodige maatregelen voor de overdracht. Ik wil niet langer dan volstrekt nodig is, van het bezit mijner erfenis verstoken blijven.

— Gij hebt mij slechts te volgen, zei Hawk op onderdanige toon. Maar indien Lord James Killgrove de uitdrukking op het gelaat van zijn neef gezien had, ter-

wijl hij deze woorden sprak, dan zou hij zich wel tweemaal bedacht hebben, alvorens hem te volgen.

HOOFDSTUK VII

DE MISDAAD

Daar het inmiddels tamelijk donker geworden was en het slot voor een groot gedeelte en zeker in de oude vleugel niet voorzien was van gas- en elektrische leidingen, nam Hawk een zware zilveren kandelaar van zijn schrijftafel en stak de kaarsen aan.

Hij opende de deur en wierp een snelle blik naar buiten.

Er was niemand in de gang te zien.

— Ik zal u voorgaan, als gij het goed vindt, want het is wel mogelijk, dat gij de weg vergeten zijt, zei Hawk, terwijl de beide mannen het vertrek verlieten.

— Inderdaad geloof ik niet, dat ik zonder hulp direct de weg zou kunnen vinden, erkende Graaf James. Het is vijftienvintig jaar geleden, sedert ik hier voor de laatste maal geweest ben, moet gij denken.

— En bovendien hebben er enkele noodzakelijke verbouwingen en moderniseringën plaats gehad, waardoor het slot hier en daar aanzienlijk veranderd is, wat zijn inwendige bouworde betreft.

— Als men er maar niet te veel aan veranderd heeft, want dat zou mij zeer spijten. Ik ben voornemens, niets meer aan het kasteel te laten veranderen, zelfs al zouden sommige gedeelten een ruïne worden. Liever dat, dan dat het gehele karakter van mijn voorvaderlijk slot verloren ging. Ik zal nu gelegenheid te over hebben om de plannen ten uitvoer te leggen, die ik reeds sedert de overtocht bedacht heb.

Hawk stiet een kort, schel lachje uit.

— Gelegenheid in overvloed, riep hij uit.

De twee mannen waren nu de gang teneinde gelopen en daalden een trap af.

— Gaat gij de hoofdtrap niet af?

vroeg de bezoeker met enige verbazing.

— Dat bespaart ons een omweg, antwoordde Hawk.

— Ik meende toch, dat men langs de hoofdtrap dadelijk in de hall en vandaar in de kleine gang komt, die de oude met de nieuwe vleugel verbindt?

— Dat was vroeger inderdaad het geval. Maar de kleine verbindingsgang is sedert een tiental jaren dichtgemetseld.

— Vreemd, mompelde Lord Killgrove. Geloofde vader... aan de Dode Handen? Dat deed hij toch niet toen ik het goed nog niet verlaten had.

— De ouderdom schijnt uw vader bijgeloviger te hebben gemaakt, zei Hawk op minachtende toon. Het is tenminste zeker dat hij om die reden de gang heeft laten dichtmetselen, en alle bewoners van het landgoed streng verbood, een voet in de oude vleugel te zetten.

— En gij, Hawk, gelooft gij er zelf aan? vroeg de graaf, terwijl hij zijn neef doordringend aankeek.

— Ik? antwoordde deze spottend. Ik zou aan de Dode Handen geloven? Ik wilde u wijzer hebben. Dat zijn bakersprookjes, goed om kleine kinderen naar bed te jagen.

Onder het spreken waren de beide mannen de smalle trap afgelopen die naar een portaal voerde, dat blijkbaar nooit gebruikt werd. Geen geluid deed zich hier horen. Het was alsof men zich hier in een grafkelder bevond, zo stil en somber was het op deze plek.

— Waar zijn wij hier ergens? vroeg de graaf nieuwsgierig.

— Op een punt dicht bij de verbindingsgang, antwoordde Hawk, die de oren blijkbaar voortdurend gespitst hield op een of ander geluid. Dit is een

gedeelte van het kasteel, dat hoogst zelden, zo ooit betreden wordt.

— En kan men hier in de oude vleugel komen?

— Zeker.

— Maar dan had het verbod van mijn vader weinig zin.

— O, maar deze verbindingsgang is aan niemand anders dan aan mij bekend, riep Hawk uit. Ik heb hem door louter toeval ontdekt.

— En waarom hebt gij dan van uw ontdekking geen mededeling aan mijn vader gedaan?

— Dat achtte ik overbodig, antwoordde Hawk kortaf. Niemand had hier iets te maken en de oude heer was toen al slecht ter been.

Zwijgend liepen de twee neven nu het portaal ten einde.

Hun stappen klonken hol, terwijl zij door deze afgelegen gang schreden.

— Het lijkt wel, alsof wij hier boven een gewelf lopen, merkte Graaf James op, toen zij enkele minuten hadden gelopen.

Hawk keerde zich met een ruk naar zijn neef om.

Zijn ogen hadden een zonderlinge glans, toen hij zei:

— Dat zult gij u wel verbeelden. Onze stappen klinken wat hol, omdat deze gang zo verlaten ligt en zo smal en lang is.

Eindelijk hield Hawk stil.

Zij stonden nu voor een smalle deur van zwaar eikenhout, met sterke ijzeren bouten en scharnieren beslagen.

Hawk haalde een grote, enigszins roestige sleutel uit zijn zak en opende niet zonder moeite de zware deur.

Een donkere ruimte gaapte nu voor hen.

De kandelaar, die Hawk droeg was niet bij machte deze ruimte geheel te verlichten.

Een duffe, de adem beklemmende grondlucht sloeg hen tegemoet.

En tevens was de atmosfeer bezwangerd met een lucht, die de graaf niet aanstonds kon bepalen.

Toen de twee mannen echter enkele schreden in de halve duisternis hadden

gedaan, zei Graaf James plotseling.

— Welk een lijklicht hangt hier. Waar zijn wij hier toch?

Wederom stiet Hawk zijn kort, schel lachje uit, dat akelig door de kille ruimte weergalmde.

— Wij zijn hier in de oude kapel van de ongebruikte vleugel, zei hij. Gij zult de plek aanstonds wel herkennen als wij enige meters verder zijn. Kijk, daar staat het doopvont, waar de graven van Killgrove ten doop werden gehouden. En daar kunt gij enige bidstoelen onderscheiden, waarop de leden van uw geslacht reeds sedert het jaar dertienhonderd nederknielden als hun vreemd hart hen daartoe noopte.

— Ja, nu herken ik deze ruimte weer, riep de graaf uit. Maar die zonderlinge lucht.

— Weet gij dan niet, dat onder de grote plavuizen van deze kapel de doden uit het geslacht der Killgroves werden bijgezet?

— Toch heb ik die lijklicht nooit opgemerkt.

— Mogelijk zijn de voegen van de grafstenen wat losgeraakt, hernam Hawk onverschillig.

Onder het spreken waren zij de kapel ten einde gelopen en bevonden zich thans voor een tweede deur, welke Hawk eveneens met een sleutel, die hij had medegenomen, opende.

Ook in het vertrek dat zij nu binnentraden heerste een volkomen duisternis, die slechts verhelderd werd door het flakkerende licht van de kaarsen in de kandelaar.

Hawk deed enkele schreden in het vertrek en zette de kandelaar op een plank boven een machtige schouw, waar nog de overblijfselen van een vuur in de vorm van sintels en as vielen waar te nemen.

De kaarsen brandden nu rustig, en bij dit licht kon Graaf James het vertrek nu wat beter opnemen.

Het mocht gerust de naam van zaal dragen want het was minstens vijftien meter lang en twaalf meter breed terwijl de zoldering in het geheel niet te zien was, en zich dus op aanmerkelijke

afstand van de vloer bevond.

In een der hoeken stond een groot ledikant, voorzien van een hemel, die door vier zware gedraaide stijlen van fraai bewerkt eikenhout werd gedragen. Prachtige gordijnen van zware gele zijde hingen van de hemel van het praalbed omlaag.

De schouw, in de tegenovergestelde hoek was een der schoonste staaltjes van beeldhouwwerk die men zich kan voorstellen.

De ramen in dit vertrek waren hoog boven de grond aangebracht, en lieten zelfs in het midden van de zomer slechts een aarzelend, flauw licht door, zo klein en dik bestoven waren zij. De wanden waren tot op manshoogte beschoten met eikenhout, en voor de rest bekleed met echt goudleder, dat een fabelachtige waarde moest vertegenwoordigen. Van het midden der zoldering af hing een ijzeren kaarsenkroon, door een meesterhand gedreven.

Een welhaast plechtige stilte heerste in dit afgelegen vertrek, alsof de geest van de overleden graaf er nog rondwaarde.

Graaf James keek met omfloerste blik in het ruime vertrek rond.

— Dus hier, in deze zaal, heeft mijn vader zijn laatste ogenblikken doorgebracht? vroeg hij eindelijk, zich tot zijn neef wendende, die met zijn rug tegen de schouw geleund stond en zijn bezoeker geen ogenblik uit het gezicht verloor.

— Ja. In dat bed is uw vader de eeuwige rust ingegaan.

— Waart gij bij hem toen hij de laatste adem uitblies?

— Ja.

— Alleen?

— Alleen. Gij weet trouwens evengoed als ik, dat de oude graaf geen bloedverwanten meer had, behalve u en mij. Hij was in de laatste tijd zeer knorrig en zonderling, en zelfs zijn trouwste vrienden lieten zich ten slotte niet meer zien. Er gingen maanden voorbij, zonder dat men hier op het kasteel een levende ziel te zien kreeg, zo heeft mij Wallace meermalen verteld.

— Hebt gij alles zo gelaten als het was toen mijn vader stierf?

— Alles.

— Het ziet er hier zeer somber uit. Ik zal zo gauw mogelijk met de huishouding overleggen om dit vertrek eens duchtig onder handen te nemen.

Weer klonk het schelle lachje door de duisternis, dat de graaf reeds eerder had doen huiveren.

— Ja, morgen, riep Hawk uit. Morgen moet men dadelijk aan het werk gaan.

— Wat ik zeggen wilde... Hebt gij gedurende de laatste levensdagen van mijn vader althans in zijn nabijheid geslapen, zodat het hem aan niets kon ontbreken?

— Natuurlijk. Ik sliep in een klein vertrek hiernaast... waar ik op dit ogenblik nog slaap.

— Waarom? vroeg Graaf James verbaasd.

— Omdat het gedeelte van het slot, waar zich mijn eigenlijke slaapkamer bevindt, aan de beurt is om te worden gerestaureerd.

De graaf keek zijn neef enkele ogenblikken aandachtig aan.

— Men mag aan de Dode Handen geloven of niet... gij zijt een sterke van geest, dat gij u ter ruste durft leggen zo vlak naast het vertrek waar... de daad gepleegd is, die iedereen in het dorp Killgrove kent, gezwegen van de leden van ons eigen geslacht.

— Ik zeg u nogmaals, dat ik niet aan dergelijke nonsens geloof, mylord, zei Hawk op droge toon. Ik heb die verschijning nog nooit gezien... en wat ik niet zie, dat geloof ik niet.

— Wanneer is men met deze verbouwing begonnen?

— Even voor de dood van uw vader.

— Wie heeft hem daartoe overgehaald?

— Dat zal de oude man wel uit zichzelf bedacht hebben. De verbouwing was zeer nodig, want hier en daar lekte het regenwater door het verweerde dak naar binnen.

Gedurende het gesprek had Hawk zich geen ogenblik bewogen. Hij stond nog altijd tegen de schouw geleund, en volg-

de alle bewegingen van zijn neef met zijn loerende blik als een panter.

Deze was onder het spreken langzaam het bed genaderd, waarop zijn vader de geest had gegeven, eerbiedig en met gebogen hoofd.

— Hebt gij het bed onaangeroerd gelaten? vroeg de graaf, terwijl hij Hawk aanzag, die zich niet verroerde.

— Ja. Niemand mocht het aanraken.

De graaf deed nog enkele schreden naar het praalbed.

Hawk bracht langzaam de hand omhoog, zonder zijn plaats te verlaten...

Er schemerde een groenachtig licht in zijn uilenogen.

— Ik zal deze sterfkamer geheel laten veranderen, zei Graaf James ten slotte, die nu vlak voor het ledikant stond, en met een door tranen benevelde blik op de stervenssponde van zijn vader nederblikte. Het moet een kamer worden, de nagedachtenis van mijn vader waardig.

Een schrill lachje, als van een duivel, deed hem verschrikt ophouden.

— Zo. Moet dat? Welnu, gij zult hier niet vaak komen. Gij zult hier eeuwig blijven, Lord Killgrove. Ga uw voorvaderen opzoeken en houd ze gezelschap, met je bewijzen.

Graaf James, ontsteld door de gillende klank van de stem van zijn neef, wilde naar hem toesnellen.

Hij had er de tijd niet toe.

Hij voelde de grond onder zich wegzinken...

Een luik opende zich onder zijn voeten...

Een afschuwelijke lucht drong in zijn neusgaten...

Toen, terwijl hij als laatste herinnering aan het leven de helse schaterlach van Hawk in zijn oren hoorde weergalmen, gleed het valluik schuin onder hem weg en viel hij met duizelingwekkende snelheid omlaag...

Wanhopig trachtte hij zich eraan vast te klemmen...

Zijn vingers grepen een ijzeren bout. Maar met een onheilspellend gekraak bezweek de balk die de bout vasthield.

Krampachtig tastten zijn handen om

zich heen.

En weer viel hij... verder en verder...

Met een geweldige schok kwam hij op de bodem terecht.

Zijn hoofd sloeg tegen een vooruitspringend obstakel.

Langzaam maar zeker vlood het leven weg van James Killgrove uit een diepe wonde aan de slaap...

Patrick Hawk liet de naast de schouw verborgen knop los, waarmede hij het valluik in werking had gesteld en liet de hand waarmede hij de misdaad volbracht had, langzaam langs zijn lichaam neer glijden.

Hij loosde een diepe zucht, als iemand die van een zware last bevrijd is.

Daarop nam hij de kandelaar van de schouw, en ging behoedzaam, als vreesde hij voor iets onzichtbaars, naar het nog openstaande luik.

Hij boog zich over de gapende opening maar trok dadelijk het hoofd weer terug zo ondraaglijk was de stank die hem tegemoet golfde.

Hij kneep de neus dicht en boog zich toen opnieuw over het donkere gat, dat aan zijn voeten gaapte.

Met de grootste aandacht luisterde de moordenaar enkele ogenblikken.

Geen geluid deed zich horen.

Het was de stilte des doods.

Hawk richtte zich overeind, zette de kandelaar weer op de plank, en drukte opnieuw op de knop.

Snel en geruisloos schoof het valluik op zijn plaats.

— Zo. Rust nu wat uit van uw vermoeiende reis, Graaf Killgrove, mijn welbeminde neef, die het gewaagd heeft, mij te willen dwarsbomen. Ik ben je kwijt... en je bewijzen erbij. Laat nu je zoon maar komen en het landgoed opeisen. Ik zal hem door mijn bedienden van het voorplein laten jagen als een zwervende hond. Ha ha. Het was een goede ontdekking die ik na de dood van de oude gek gedaan heb. De duivel zelf moet mij op het spoor van dit valluik hebben gebracht.

De moordenaar nam de kandelaar weer ter hand, en sloeg de terugweg in, naar zijn vertrekken. Steeds voor zich

uit starende en in zich zelf mompelend.
— Het plan is naar wens geslaagd. Wie kan mij iets bewijzen? Niemand. James Killgrove ligt op vijftig meter onder de grond, op een plek, die aan niemand ter wereld dan aan mij bekend is, en die ook niet te ontdekken valt. Ik

zal voor alle zekerheid morgen zelf het mechanisme van het valluik vernielen, zodat, ook al vindt men door toeval de knop, het luik toch niet meer in beweging is te brengen. En nu... aan mij de miljoenen, het landgoed, de titel. Voor goed aan mij.

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES ALS SCHUTSENGEL

Ongeveer een half uur voor de afschuwelijke daad, hierboven beschreven, liep een man, als tuinmansknecht gekleed, snel door het park, naar het grote hek, dat toegang tot het kasteel verleende.

Hij opende het geruisloos en liet een tweede man binnen, die blijkbaar had staan wachten, tot hij werd gehaald.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn vriend en secretaris Charles Brand.

— Kom er gauw in, Charles, fluisterde Raffles. Ik vrees dat ik een domheid heb begaan.

— Jij 'n domheid begaan? zei Brand. Kom, dat zal wel wat overdreven zijn.

— Toch geloof ik, dat ik er niet goed aan gedaan heb, James Killgrove gewoon naar binnen te laten gaan. Jij schijnt nog altijd niet te beseffen, wat die Hawk eigenlijk voor een man is. Begrijp toch, dat hij er niet de persoon naar is, zich iets te laten ontnemen dat hij reeds ten koste van een misdaad heeft verworven.

— Van een misdaad, zeg je? riep Charles uit.

— Stil, spreek toch zacht. Ja, zeker, ten koste van een moord.

— Edward. Dus die oudste zoon van Graaf Edward Stephen...

— Is bijna zeker door die ellendeling van een Hawk om het leven gebracht.

— Maar hoe kon dat dan? Men heeft mij steeds verteld, dat de broer van Graaf James door een ongeluk om het leven is gekomen, van zijn paard is gestort.

— Hij is ook van zijn paard gevallen...maar het dier is niet bij ongeluk gestruikeld, maar met opzet ten val gebracht.

— Wát zeg je daar?

— Je weet dat ik er in geslaagd ben, het vertrouwen van de opperhoutvester van de bezitting te winnen, die de tegenwoordige beheerder van het kasteel haat als de pest.

— Ja, aan hem heb je immers je baantje als tuinman te danken.

— Precies. Welnu, ik heb mij de plek eens laten wijzen, waar het ongeluk gebeurd is, en daar heb ik iets merkwaardigs ontdekt.

— Wat dan? vroeg Brand in grote spanning.

— Je zult het aanstonds zelf zien; wij zullen er eens langs lopen.

Een kwartier liepen de vrienden zwijgend voort.

Toen bereikten zij de grote weg en bleef Raffles staan op een plek, waar twee machtige eiken ieder aan een kant van de weg stonden.

— Hier is het, zei Raffles onwillekeurig fluisterend.

— Is dit de ongeluksplek?

— Ja. En zeg me nu eens of jij zelf niet dadelijk iets bijzonders opmerkt.

Brand keek aandachtig rond en zei toen:

— Ik kan niets anders opmerken, dan dat die twee eiken al bijzonder sterk schijnen te zijn.

— Niets meer?

— Ja, toch. Zij staan het dichtst aan de zoom van de weg van alle bomen en

vlak tegenover elkaar.

— Precies. Zo komen we al verder. Je hebt goed opgemerkt. Nu kun je niets meer zien of ik moet eerst licht maken.

Raffles haalde een klein electrisch zaklantaarntje uit zijn kiel en knipte het aan.

Hij ging er mede naar de grootste eik en verzocht Brand met een wenk om hem te volgen, terwijl hij zelf op de grond neerknielde.

— Kijk nu eens goed, fluisterde Raffles, de lantaarn dicht bij de schors van de boom houdende: Zie je niets?

Brand keek zo scherp mogelijk toe en zei na enkele ogenblikken:

— Het lijkt wel, of er een soort insnijding rondom de hele boom loopt. Die snede of inkeping moet echter al heel oud zijn, want de rand van de bast steekt er overal weer overheen.

— Goed opgemerkt. En weet je wat die geul is?

— Neen, de betekenis er van ontgaat me, dat moet ik eerlijk bekennen.

— Het is de diepe inkerving, die het staaldraad, dat er om heen gewikkeld was, er in gesneden heeft, toen de vos van de jonge graaf er in volle draf tegen aan liep.

— Edward. Geloof je dus... riep Brand.

— Ik geloof het niet alleen, ik ben er zo goed als zeker van. Let maar eens op de vorm van de inkerving. De natuur heeft die stellig niet gemaakt. Neen deze insnijding is wel degelijk door mensenheden veroorzaakt. Door de hevige schok heeft het staaldraad deze snede gemaakt. Het paard draafde, zoals ik heb vernomen toen ik vanmiddag de oude bewoners van het kasteel ondervroeg. Zij hebben op die ongeluksavond de snelle hoefslag van de vos duidelijk door de stilte van de winteravond horen klinken.

— Alles goed en wel, Edward, maar dat valt nu niet meer te bewijzen natuurlijk.

— Dat spreekt vanzelf. Te bewijzen valt het niet, en als we geen ander middel vinden om de moordenaar tot be-

kentenis te brengen...

Raffles voleindigde de zin niet, maar streek peinzend zijn blanke hand, die al heel weinig paste bij zijn werkmansplunje, over het gelaat, ofschoon men aan zijn gezicht zou zweren, dat hij reeds lange jaren het park van Primrose Hall verzorgde.

— En laat ons nu naar het kasteel terugkeren, zo vervolgde hij, want Graaf James is nog steeds niet terug, en ik begin mij een beetje ongerust te maken over zijn wegblijven. Toen ik bij de ingang van het kasteel stond, op het ogenblik dat hij kwam aanrijden, hoorde ik, terwijl hij zijn zoon wegzond, dat hij voornemens was binnen een uur terug in The Kettle and Ring te zijn, waar de jonge graaf en zijn verloofde op hem schijnen te wachten.

— De herberg in het dorp Killgrove?

— Precies. Het uur is reeds lang verstreken en nog altijd schijnt het gesprek tussen de rechtmatige eigenaar en de indringer daarbinnen voort te duren. Ik gaf er een lief ding voor, als ik nu aanwezig kon zijn bij dat onderhoud, maar ik weet niet, hoe ik in het kasteel kan binnendringen, zonder opzien te wekken en al onze plannen in de war te sturen.

Onder het spreken waren zij verder gelopen en bevonden zich nu op het erf, in welks midden zich de put bevond, die reeds gedurende eeuwen buiten gebruik was gesteld.

Raffles bleef staan en wees zijn metgezel op de put, terwijl hij fluisterend zei:

— Daarin is, zoals de oude boeken verhalen, omstreeks vijftienhonderd een der jonge vermoorde zoons van graaf Hugh Killgrove geworpen. De put stond toen nog vol water, maar schijnt in de loop der eeuwen geheel te zijn uitgedroogd of wel te zijn leeggelopen langs een onderaards kanaal, zoals ze zo vaak in dit gedeelte van Schotland, diep onder de grond zonder merkwaardige oorzaak ontstaan. Je weet zeker wel, dat de bodem hier buitengewoon steenkoolhoudend is?

— Ja, dat weet ik.

— Welnu, ik ben geen geleerde, maar ik vermoed dat deze gangen ontstaan door het verzakken van sommige steenkoollagen, wat weer een gevolg is van de zeer intense mijnexploitatie hier dicht in de buurt. De grond is hier als het ware één reusachtig doolhof, door de natuur gewrocht, en dat nog is uitgebreid door het werk der mensen, die sedert eeuwen in de bodem wroeten.

Brand was de put genaderd en boog er zich niet zonder enige huivering overheen.

— Wat stijgt er een walgelijke lucht uit die put op, Edward, zei hij, zich met een gebaar van afschuw afwendend.

— Zo? merkte Raffles verbaasd op, terwijl hij op zijn beurt nader kwam. Dat verwondert me. Ik zou niet weten, waar die stank vandaan kon komen.

Hij boog zich over de donkere opening heen en richtte zich na enkele ogenblikken weer overeind, terwijl zijn blik strak op de put gevestigd bleef.

— Dat is eigenaardig, mompelde hij. Het is een ontbindingslucht, die uit deze put opstijgt.

— Hoe is dat mogelijk? vroeg Brand, hoe langer hoe meer verwonderd.

— Dat vraag ik mij zelf ook af. De enige verklaring, die ik er voor vinden kan, is, dat de put op een of andere wijze in verbinding staat of liever is komen te staan, met de familiegrafkelder van het geslacht Killgrove, waar de afstammelingen begraven liggen. Maar hoe...

Op dit ogenblik legde Brand met een snelle beweging zijn handen op de arm van zijn vriend.

Het gelaat van de jonge man had een angstige uitdrukking aangenomen.

— Wat is er? vroeg Raffles verbaasd.

— Stil, Edward. Hoor jij niets?

— Wat moet ik dan horen?

— Het is of ik uit de bodem van de put gesmoorde menselijke kreten hoor opstijgen. Luister nu, daar hebt je het weer.

Raffles boog zich op zijn beurt over de put heen en luisterde met de grootste aandacht.

— Ik geloof waarschijnlijk, dat je gelijk

hebt, fluisterde hij. Hoe ongelooflijk het ook klinkt, het is de kreunende stem van een zwaar gewonde of van een stervende. Charles, ik heb een voorgevoel, dat hier opnieuw een afschuwelijke misdaad begaan is. Wij moeten snel handelen of het is te laat.

— Wat zullen we doen? Zal ik hulp gaan halen?

— Niet voordat het volstrekt nodig is. De kasteelbewoners zouden misschien de politie opbellen en je weet, dat ik op die heren niet erg gesteld ben en dergelijke zaken liever alleen tot een goed einde breng. Ik heb hier al eens rondgeneusd en weet een schuur, waar de tuinman zijn touwen, lantaarns en andere zaken bewaart.

— Maar men zal ons hier bezig zien.

— Daarvoor bestaat niet veel vrees. Het is hier pikdonker, het erf is zeer groot en onze arbeiders zitten op het ogenblik allen te eten. Kijk maar, de gordijnen zijn overal gesloten en er is niemand te zien. Een woestijn kan niet zo verlaten zijn als dit erf.

— Laat ons dan gauw voortmaken.

De beide mannen liepen zo vlug zij konden naar een tuinhuisje, dat op enige afstand stond en waarvan de deur slechts met een klink gesloten was.

Brand belastte zich met al het touw, dat hij kon vinden, terwijl Raffles een ladder en twee stallantaarns greep.

Enkele seconden later stonden zij weer aan de rand van de put.

— Wij zullen de lantaarns pas op het laatste ogenblik ontsteken, fluisterde Raffles.

— Zou de put erg diep zijn? Want in dat geval zullen wij het met ons beiden onmogelijk afkunnen.

— Daarnaast heb ik ook al geïnformeerd, Charles. De put is precies vijftien meter diep, zodat we hier touw in overvloed hebben.

— En wie zal er naar beneden gaan?

— Dat moest jij maar doen. Ik geloof, dat ik sterker armen heb, maar jij bent daarentegen zo vlug als een aal en ook veel lichter dan ik.

Niet zonder moeite tilden zij een zware eiken balk op de rand van de put en

legden hem dwars over de opening heen.

— Zie zo, zei Raffles, bind nu deze strik eerst onder je middel en dan onder je armen; aan je gordel maak ik nog dit tweede touw vast, dat je om het lichaam zult bevestigen van de gewonde, die je op de bodem van de put zult vinden en wiens naam ik wel zou kunnen noemen. En nu aan het werk.

Brand klom op de rand van de put, zette zich schrijlings op de eiken balk, zwaaide daarop zijn ene been daaroverheen en liet zich langzaam omlaag zakken, tot hij nog slechts aan zijn handen aan de balk hing.

— Zorg nu, dat je met je voeten naar de steunpunten in de muur tast en denk er om, dat de lantaarn niet breekt, die je aan je gordel hebt gehaakt.

Brand liet zijn handen los en Raffles liet langzaam het touw vieren, waarbij hij al zijn krachten nodig had.

Maar reeds na enkele ogenblikken bemerkte hij, dat Brand zijn voeten in de spleten van de putwand had kunnen zetten en nu veel gemakkelijker afdaalde.

Na vijf minuten hing het touw geheel slap.

Brand had dus de bodem van de put bereikt.

Vijf minuten verliepen.

Toen gaf een ruk aan het touw Raffles te kennen, dat het werk daar beneden was afgelopen en begon de moeilijkste taak het opklimmen.

Hoewel Brand zich blijkbaar alle moeite gaf om de wand als ladder te gebruiken, parelden er dikke zweetdruppels op het gelaat van Raffles, terwijl zijn spieren van inspanning trilden.

Eindelijk, toen hij vreesde dat zijn krachten hem zouden begeven, verschenen de handen van zijn metgezel in de donkere opening van de put, flauw beschenen door het licht van de lantaarn, die zich vastgrepen, aan de eiken balk.

Even later zat de jonge man hijgend van inspanning op de putrand, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste.

— Dat was de moeilijkste karwei, die ik in jaren heb moeten opknappen, Ed-

ward, fluisterde hij, terwijl de adem met hijgend gefluit uit zijn mond kwam.

— Ik ben het volmaakt met je eens, Charles, bevestigde Raffles. Het was een zwaar werkje, maar het ergst is nu gedaan. En zeg me nu eens, of je de man herkend hebt, die daar op de bodem lag.

— Niet zonder moeite, want zijn gelaat was geheel met bloed overstroomd, maar toen ik dat met mijn zakdoek had weggeveegd, herkende ik dadelijk een van de beide heren die wij dezer dagen in de eetzaal van Hotel Cecil hebben gezien; de oudste.

— Ik wist het wel, zei Raffles. En leefde hij nog?

— Ja, hij kreunde nog altijd flauwtjes en eens zelfs sloeg hij de ogen op en keek mij vlak in het gelaat.

— Ben je voldoende uitgerust?

— Volkomen.

— Dan gauw weer aan het werk.

De twee mannen grepen nu het touw dat Brand onder de armen van de gewonde bevestigd had en begonnen het lichaam voorzichtig naar boven te trekken.

Ook dit kostte hun ontzaglijke inspanning, maar eindelijk lag het nu schijnbaar levenloze lichaam naast de put uitgestrekt.

Raffles boog zich over de gewonde heen.

— 't Is graaf James Killgrove, mompelde hij. Ik vermoed wel, wat er gebeurd is, maar wij zullen het ons aanstonds door het slachtoffer zelf laten vertellen, want hoe het komt is mij een raadsel, maar hij is niet dodelijk gewond en zal zelfs binnen enkele uren wel weer in staat zijn om zich te bewegen.

— Waar is hij gewond? vroeg Brand.

— Voor zover ik kan zien, alleen aan het hoofd en niet door een of ander wapen, maar doordat hij tegen 'n scherpe steen is gevallen. Kijk maar, het kalkgruis is duidelijk rondom de wonde te zien.

— Wat zullen we met hem doen? vroeg Brand.

— Natuurlijk dadelijk naar zijn kinderen brengen, die in dodelijke ongerustheid zullen verkeren.

— Maar hoe krijgen wij hem daar, zonder de bewoners van het kasteel in de arm te nemen?

Raffles streek zich peinzend met de hand over het voorhoofd.

— Ja, dat vervoervraagstuk is niet zo gemakkelijk een, twee, drie, op te lossen, zei hij. Aan een auto valt niet te denken. Rijtuigen en paarden zijn hier genoeg, maar die kan ik natuurlijk niet gebruiken, of ik zou het hele geval uit de doeken moeten doen en dat wil ik voorlopig niet; later zal je wel blikken waarom.

Op dit ogenblik klom heel in de verte op de door de vorst hardbevoren straatweg het geluid van een naderend rijtuig, dat in snelle vaart naderde.

— Ik geloof, dat de hemel zelf ons uitkomst zendt, Charles, riep Raffles uit. Hoor je dat rijtuig?

— Ja zeker.

— Ik ben er van overtuigd, dat daar de zoon van James Killgrove terugkeert,

die ongerust is geworden en zijn vader komt halen. Gauw. Laten we het lichaam naar de ingang van het kasteel dragen, voor de bezoeker heeft kunnen aanschellen.

— Moeten wij ons bekend maken, als hij vraagt wie wij zijn?

— Geen denken aan, althans voorlopig niet. Ik ben tuinmansknecht en jij bent opzichter of iets dergelijks.

Onder het spreken hadden zij het lichaam van de gewonde opgenomen en droegen het nu voorzichtig maar snel over het erf naar de poort in de parkmuur.

Raffles opende snel het hek en de beide mannen droegen hem een klein eind de weg op.

Het geratel van het snel naderende rijtuig klom nu zeer duidelijk en reeds waren de lichten der lantaarns zichtbaar.

— Ik zal het tegemoet lopen, zei Raffles, houd jij hier de wacht.

HOOFDSTUK IX

DE HAND DER GERECHTIGHEID

Drie uren later zaten Graaf James Killgrove, zijn zoon Dick, diens verloofde Jane, en de twee onafscheidelijke vrienden John Raffles en Charles Brand in een kamer van de herberg, The Kettle and Ring bijeen.

Lord James zag nog zeer bleek en zijn hoofd was omzwachteld.

De dokter van het dorp, die men in allerijl ontboden had, had echter verklaard, dat de wonde niet gevaarlijk was maar dat de gekwetste zijn leven wel aan een wonder te danken moest hebben, want één centimeter lager en hij zou onherroepelijk binnen enkele ogenblikken zijn doodgebloed.

Het spreekt vanzelf, dat men de brave geneesheer onkundig liet van de ware oorzaak der verwonding.

Graaf James had aan zijn redders het verhaal gedaan van hetgeen er met hem was voorgevallen en Raffles had de

grootste moeite gehad, Dick te weerhouden onmiddellijk naar het kasteel te snellen om de moordenaar als een dolle hond neer te schieten.

Wat het jonge meisje betreft, dit had in een innige handdruk al haar dankbaarheid gelegd.

En nu zaten deze vijf mensen te beraadslagen over hetgeen hun nu te doen stond.

— Mylord, zei Raffles, gij kent mij niet en gij hebt niet de minste reden om mij te vertrouwen, maar toch...

— Wat zegt ge daar? zo viel Dick hem verontwaardigd in de rede. Gij redt met uw vriend mijn vader van een wisse dood en gij zegt dat hij u niet zal vertrouwen.

— Nu, zoveel te beter, zei Raffles glimlachend, want ik wilde u voorstellen, om de bestraffing van die ellending aan mij over te laten.

— Gij vraagt wel veel, meneer, zei Dick op teleurgestelde toon. Ik had niets liever gewild, dan de schurk met eigen hand de nek omgedraaid.

— Waarbij gij vergeet, jonge man, dat gij hier niet in Kansas zijt, maar in de hoofdstad van een beschaafd land, waar de politie niet met zich laat spotten, hernam Raffles. Dan moet gij ook niet vergeten, dat zelfs al zou Hawk van deze misdaad overtuigd worden, hij toch de vorige misdrijven, die hij gepleegd heeft, nooit zou bekennen en daar uw vader er levend is afgekomen, betrekkelijk licht zou worden gestraft. Als mijn plan daarentegen slaagt, dan verzeker ik, dat hij alles zal opbiechten, wat hij ooit misdaan heeft.

— Maar wie zijt gij dan toch? riep Graaf James verbaasd uit, dat gij aan wildvreemden zo grote hulp biedt? Naar uw stem te oordelen, zijt gij niet de man, waarvoor gij u uitgeeft.

— Wie ik ben, mylord, doet er niet toe, antwoordde Raffles ernstig. Laat ons aannemen, dat ik de gerechtigheid vertegenwoordig en gij behoeft mij volstrekt niet als een wonder van scherpzinnigheid te beschouwen, want als een gelukkig toeval niet had gewild, dat uw val door die ijzeren bout aanmerkelijk werd gestuit, zodat gij op een hoop zachte aarde zijt terecht gekomen en als er voorts door een grondverschuiving geen verbinding was ontstaan tussen de grafkelder en de put op het erf, dan zou ik met al mijn kennis te laat zijn gekomen en zou die schurk van een Hawk de reeks zijner misdaden met nog een vermeerderd hebben. Onder één beding echter wil ik u slechts helpen, dat is, dat gij mijn incognito bewaart, mij mijn eigen weg laat gaan, nadat ik mijn plan zal hebben uitgevoerd.

— Gij vraagt mij veel, want ik ben u het leven verschuldigd, maar ik zal mij naar uw wens voegen. Doe wat gij het best acht. Ik stel onbeperkt vertrouwen in u. Gij moet wel een buitengewone macht op de mensen uitoefenen, dat ik mij zo spontaan en zonder enig voorbehoud aan u toevertrouw.

— Gij kunt wel gelijk hebben, my-

lord, antwoordde Raffles met een flauw glimlachje, maar ik zal uw hulp nodig hebben. Voelt gij u in staat om enkele stappen te doen?

— Dat zal wel lukken.

— Wees dan zo goed u met uw zoon vannacht om half twaalf naar 't kasteel te begeven. Ik zal u de deur openen en u in de oude vleugel toelaten.

— In de oude vleugel? vroeg Graaf James verbaasd.

— Ja, en wel in de kamer, waar uw vader is gestorven.

Graaf James was zo mogelijk nog bleker geworden.

— Acht gij dit noodzakelijk? vroeg hij.

— Ja, zei Raffles met vaste stem. Ik zal u daarheen geleiden en de deur openen tussen deze kamer en de kamer waar Patrick Hawk op het ogenblik slaapt.

— Kunt gij dat dan? vroeg Dick verbaasd.

— Er is niets, wat hij niet kan, merkte Brand laconiek op.

— En wat moet ik daar doen?

— Niets anders dan het middernachtelijk uur afwachten, de verbindingsdeur zacht openen en u op de drempel plaatsen, zonder een woord te spreken.

— Anders niets?

— Anders niets. Maar nog iets anders: wat gij ook ontwaren moogt in de slaapkamer van uw neef, toon geen verbazing of schrik, want dat zou ons plan in duigen doen vallen. Beloofst gij mij dat?

— Nu gij mij gewaarschuwd hebt, zal ik mij over niets verbazen. Is dat voldoende?

— Meer dan voldoende, mylord.

— En moet ik niets doen? vroeg Dick met enige teleurstelling in zijn stem.

— Ook voor u heb ik een taak, antwoordde Raffles, gij zult mij zelfs van grote dienst kunnen zijn. Gij begeeft u met mij naar de slaapkamer van Hawk en ik zal u daar verbergen. Gij belooft mij stellig niet eerder te voorschijn te komen, dan dat een fluitsignaal u daartoe verlof geeft?

— Ik belooft het u. Maar blijft gij dan niet bij mij?

— Neen, ik heb andere dingen te doen antwoordde Raffles, en omdat de voorbereiding enkele uren in beslag zal nemen, moet ik u nu verlaten. Om half twaalf ben ik hier weer terug.

Met deze woorden stond Raffles op en verliet met Brand het vertrek.

— Nu als de duvekater naar Edinburg, Charles. Ik heb een auto besproken, die er ons in een half uur brengt.

— Wat moet je daar eigenlijk doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een bezoek brengen bij een wasenbeelden fabrikant, antwoordde Raffles. Stap in, de rest zal ik je onderweg wel vertellen. Wij moeten ook nog een paar sterke acetyleen lantaarns en wat blauw gekleurd glas hebben, o, ik beloof je, dat het een prachtige vertoning zal worden.

* * *

Om half twaalf die nacht liet Raffles Graaf James en diens zoon door een half door een klimopplant bedekte deur in de oude vleugel van het kasteel binnen.

— Loop zo zacht mogelijk, fluisterde hij. Wel is waar gaat Hawk pas over een half uur of zo naar bed, maar hij heeft uitstekende oren.

Geruisloos begaf ieder zich naar de hem aangewezen plek.

De oude graaf, nog bleek door het bloedverlies, zette zich op een stoel bij de tussendeur en wachtte. Raffles nam Dick mede naar de slaapkamer van Hawk, de voormalige eetzaal van de vermoorde graaf Hugh en deed hem plaats nemen achter een zwaar gordijn, hetwelk een der deuren bedekte.

— Moet ik hier alléén blijven? fluisterde Dick.

— Niet helemaal alleen, antwoordde Raffles.

— Zijn er dan nog meer mensen? vroeg de jonge man verbaasd.

— Twee particuliere detectives, antwoordde Raffles kalm. Ik heb die heren voor u binnengelaten en uit Edinburg medegebracht. Zij staan daar achter dat tweede gordijn. Zonder verder nog een

woord te spreken wendde Raffles zich naar de deur, waardoor zij waren binnengekomen. Daar keerde hij zich nog eens om en zei op half luide toon.

— Niet voor het fluitsignaal te verschijn komen, denk er om.

Daarop verdween hij.

Een half uur ongeveer verstreek. Doodse stilte heerste in de afgelegen vleugel.

Buiten loeide een stormwind klagend door de ontbladerde bomen.

Juist toen de torenklok van het dorp Killgrove twaalf galmende slagen deed horen, werd het gerucht van naderende schreden hoorbaar.

Even later trad Patrick Hawk zijn slaapkamer binnen met een blaker in de hand.

Hij zette het licht op de tafel en staarde geruime tijd onbeweeglijk voor zich uit. Toen streek hij snel met de handen over de ogen, als wilde hij een visioen verdrijven, en begon zich te ontkleden.

Daarop nam hij de kandelaar, zette deze op een klein tafeltje aan het hoofdeind van zijn bed en begaf zich ter ruste na het licht te hebben uitgeblazen. Het was nu doodstil en pikdonker in het vertrek maar van tijd tot tijd bewees een kreunende zucht, dat de man in het vorstelijk praalbed de slaap niet kon vatten.

Het ledikant stond tegen de wand, waar de twee enige ramen waren, die zich tamelijk hoog van de vloer bevonden.

Nog een kwartier verstreek.

Plotseling verhelderde een zacht blauw schijnsel het vertrek.

De mannen, die achter de gordijnen verborgen stonden, hoorden duidelijk hoe Hawk zich met een ruk in zijn bed overeind richtte.

Als een dwalende manestraal gleed het zonderlinge blauwe schijnsel over de donkere wand, die zich tegenover het grote ledikant bevond.

En nu daalden vanuit een hoek van het vertrek twee afschuwelijke handen, even boven de polsen afgekapt, met gekromde vingers, als monsterachtige spinners langzaam in die lichtvlek omlaag.

Met een kreet van een opgejaagd beest was Patrick Hawk zijn bed uit.

Met uitgestrekte handen waggelde hij enkele schreden vooruit, tot hij steun vond aan de tafel midden in het vertrek.

De Dode Handen kropen nog steeds tastend langs de donkere wand, flauw beschenen door de blauwe lichtstraal.

Toen ontwong zich een gillende kreet aan de borst van de moordenaar.

— De Dode Handen, brulde hij. De Dode Handen. Weg! Weg! Ik beken! Ik heb het gedaan.

Hij tuimelde en struikelde naar het bed, wierp er zich in en trok de dekens over zich heen.

Maar het volgend ogenblik vloog hij weer overeind, als zaten hem boze geesten op de hielen.

Weer wankelde hij een paar schreden vooruit en staarde toen met ogen, waanzinnig van schrik, naar de deur van de belendende kamer.

Op de drempel stond Graaf James Killgrove, doodsbleek.

Een straal van het zonderlinge blauwe licht bescheen zijn gelaat en maakte het nog bleker.

De misdadiger zonk op beide knieën neer.

Zijn rood haar stond als een borstel overeind en zijn handen, die hij naar

de verschijning uitstreekte, trilden als espenblaren.

— Weg! Weg! gilde hij nogmaals, ik beken. Ik heb je vermoord. James, zoals ik je broer vermoord heb, zoals ik de papieren gestolen heb die in je schrijftafel verborgen waren...

Op dat ogenblik klonk een snerpend gefluit.

Dick en twee detectives sprongen te voorschijn en grepen de bevende handiet vast, die zich als een lam liet wegvoeren.

Maar de tuinman en de opzichter waren nergens meer te vinden...

* * *

Na een langdurig proces, waarbij nog andere misdaden aan het licht kwamen, werd Patrick Hawk ter dood veroordeeld. Hij had alles bekend.

Toen Raffles en Brand het gerechtsgebouw verlieten, waar zij de laatste zitting hadden bijgewoond, zei de eerste:

— Zo zie je, dat twee eenvoudige wasen handen aan het einde van een hengelsnoer, door een gebroken ruithoekje gestoken, en een paar acetyleenlampen met blauw glas een van angst waanzinnig lafaard kunnen maken tot een koelbloedige, stoïcijnse schurk.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Geheimzinnige Schatkamer

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266